

13e JAARGANG No. 30. — 6 OCTOBER 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Pop gaat mee uit.

NAAR MADEIRA EN DE CANARISCHE EILANDEN

II. TENERIFE.

Santa Cruz, de oude hoofdstad van de Canarische eilanden, is tevens de voornaamste handelsplaats en een der belangrijkste kolenstations der geheele wereld. Haar 60.000 inwoners drijven een bloeienden handel in de producten van den zeldzaam vruchtbaren bodem, terwijl de wijnbouw, die sinds geruimen tijd in verval was geraakt, allengs weer teekenen van bloei vertoont.

De overweldigende schoonheid van Madeira had onze belangstelling afgeleid van handel, industrie en bedrijvigheid. Zoo fascineerend was dit visioen op den Oceaan, dat we alleen maar oogen hadden voor het sprookje van den overvloed, den rijkdom van kleur, de bloemenschoonheid. We vonden het badend in zonlicht, eerder liefelijk dan imposant, 'n vollen bloemenkorf, een wonder-tuin.

Met Tenerife is het anders.

De dag is grijs en hoewel zware wolken over en langs de bergtoppen jagen, valt er geen druppel regen. In 't midden van het eiland klimt hemelhoog de Pico de Teyde. Aan zijn voet ligt een Oostersche stad, bijna wit van kleur, uiterst bedrijvig en levendig.

Dit is het wat ons het eerst frappeert. Madeira zijn we nog niet vergeten. Zijn brandende kleuren

Een straatjongen van Santa Cruz.

Volkstype van Santa Cruz.

gloeien nog in onze verbeelding. Geen wonder dus, dat Tenerife met zijn grijsbruine rotsen en regenluchten een geheel anderen indruk maakt. Zijn schoonheid lijkt van een andere orde.

Maar... zóó is de natuur te midden van den Oceaan, de beelden wisselen als in een film, want nauwelijks is het middaguur aangebroken of de zon breekt door de wolken en zet heel het eiland in een vreemden gloed. De grijze rotsen blinken, de lichtgekleurde huizen schitteren en het bruin van de bazalt-lava wordt onpeilbaar diep.

Anders dan Madeira is Tenerife, doch zooals het nu vóór ons ligt, is het onvergetelijk schoon.

Aan de haven bij de schepen, op de kade, maar vooral op het plein dat daaraan grenst leeft een merkwaardigen veelkleurig publiek, dat zich geheel anders gedraagt dan het Madeireesche.

De Portugees is fijner, voornameer dan de Spanjaard; hij heeft van den Moor een zekere deftige hooghartigheid geërfd. De Portugeesche vrouw is rustiger, wellichteleganter in haar beweging.

Hier, in Santa Cruz, waar het leven in het sub-

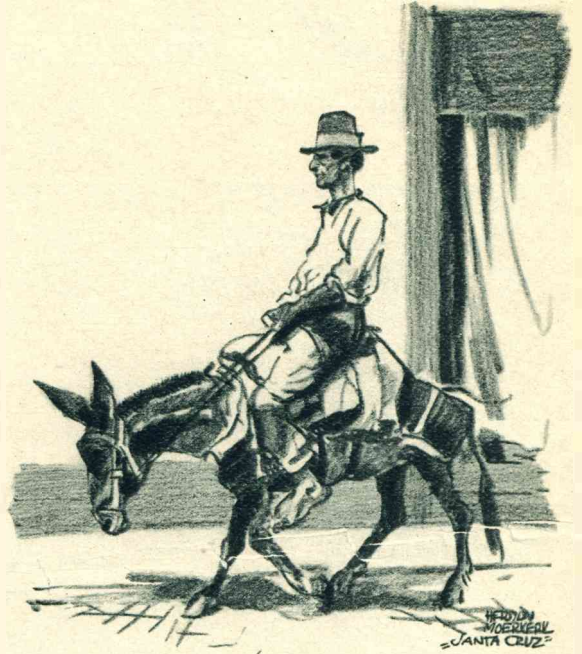
tropische klimaat aan het Spaansche karakter nog een extra noot gaf, leeren we de bewoners kennen als een uiterst bedrijvig, druk en levendig volk met nerveuze gebaren en vlugge bewegingen.

Reeds op het wemelende plein aan den ingang der stad is het leven vaak humoristisch in zijn toevalligheid en niet zelden komisch. Tientallen ruiters verdwijnen in de straten, gezeten op kleine ezeltjes. Hun lange beenen slungelen aan weerszijden, hun bloote voeten raken bijna den grond. De spitse ezelsooren, de trippelende pasjes der muilieren en 't geroep en geschreeuw der kerels zijn karakteristieke details in 't schilderachtig geheel.

Marktvrouwen vooral hebben er slag van, zich op vreemde wijze op te dirken. Ze dragen pastelkleurige doeken, behangen zichzelf en haar ezel ermee, dragen daarbij nog volle manden met bloemen of fruit op het hoofd en rijden, zoo toegetakeld, rookend naar de markt.

Men ziet nauwelijks de pooten van het ezeltje. 't Is 'n vermakelijk schouwspel zulk een donkere matrone te zien voortrijden, terwijl ze haar klassiek lastdier nu en dan 'n fermes por geeft. Om de illusie te verhoogen bindt ze dan nog 'n zwarten doek over de kin, en zet, als ze geen korf draagt, 'n matelootje op 'r hoofd. Er is niets flatteerends in dit toilet en tòch... ik wil er een lief ding voor geven als de vrouwelijke ijdelheid er vreemd aan is. 't Is allemaal zóó onpractisch, dat alleen een vrouw 't uit kan houden bij zulk een overdaad van draperieën.

Trouwens, in géén ander land houdt de vrouw in 't algemeen zich zóó met haar uiterlijk bezig

Een ruiter uit Santa Cruz.

als in Spanje en z'n koloniën. Meisjes uit de burgerbevolking verbergen haar type onder 'n laag van poeder en rouge (zooals ze 't ook wel in onze landen plegen te doen), doch zóó veelvuldig komt die gewoonte hier voor, dat men overal Carmen ontmoet met 'r lila gelaatstint, 'r koralen lippen, haar groen-omrande kijkers en de kokette mouche, ergens op 'r wang of naast 'r neus.

Zoo zit Carmen achter 'n tralievenster, op 'n terras en in de kerk en zóó wandelt ze door de straten van Santa Cruz en Las Palmas. Of ze zóó kookt, breid, luiers aanbindt en 'r huishoudboekje bijwerkt, weet ik niet. Hoe 'n Spaansche vrouw in Tenerife er eigenlijk uitziet, moeten we raden. De theatrale buitenkant echter maakt haar zeer decoratief en uitermate geschikt voor 'n Serenade.

Karakteristiek is dit alles zeker, typeerend voor den volksaard.

Maar buiten, op 't land en in de bergen, waar de palmen hoog opbloeien tusschen de wilde geraniums en waar de bleekgroene cactus woekert op oude kloostermuren en langs de rotsranden der ravijnen, daar woont een ander type. Dát is de prachtige Spaansche, de Gipsy-vrouw, met het ravenzwarte haar en de pikzwarte oogen. Het ongerepte type van het land, zigeunerachtig, met een natuurlijk gevoel voor kleur en draperie en een muzikalen zin voor improvisatie. Ze zingt bij de gitaar van de schoonheid der valleien en roemt de pracht der palmen en den zoeten smaak der druiven.

„Kanaries”.

En altijd is er 'n heimwee naat 't moederland in haar lied, naar de herinnering aan het oude Spanje, die in de bananentuinen leeft en in 't ruischen der palmen.

Op 't asphalt van Santa Cruz gaan deze vrouwen blootsvoets en dragen beeld-schoone kinderen op den arm of brengen met haar zwaar beladen ezels tomaten en cactusvruchten naar de markt. Ze bieden haar koopwaar aan de Carmens op de verzilverde balcon of aan de burgers in de zijstraten.

En bij het palmenpark zitten ze en verkoopen borduursels of bedelen.

En langs den trottoirrand zitten schoenpoetsers en vogelmelkers. Overal klinkt de zang van kanaries. Zelfs op den rug van een ezel zingt er een het hoogste lied uit.

Zelfs op de trappen der kathedraal klinkt hun rollende zang. Daarbinnen, voor de met fluweel omhangen beelden van San Vincente en San Blas bidden vrouwen en kinderen en in een der banken, bij een pilaar, zit 'n grijze Spanjaard, die zijn hoed ineenfrommelt in den greep van zijn gevouwen handen. Hij blikt omhoog naar 't barok-opgesierde beeld van San Francisco de Paulo en leest de gouden woorden: Acabio Modelo de Humildad y de Caridad.

Hij verlaat strompelend de kerk om buiten zijn hand uit te steken en te zoeken naar een modelo de Humildad y de Caridad en we hopen dat hij er een vinden zal.

Daar zijn er nog, want de kerk is vol kostbaarheden en zware damastengordijnen en bij de beelden hangen ex-voto's van dankbare geloovigen.

Ook in Laguna, een kleinere stad op Tenerife, vinden we zulk een weelde in de ker-

en en in de stilte van den tuin op orgelmuziek wacht....

Als de klokken luiden en een begrafenisstoet voorbijtrekt, is de illusie volkomen. Het volk buigt 't hoofd en bidt. Niemand spreekt een woord. We hooren slechts het schuifelen der voeten, den zang van koorknappen en priesters. En als de sombere stoet den weg is afgedaald, die naar de benedenstad voert, zijn we alleen in den tuin en hooren, bij een venster in een ouden gevel, 'n kanarie zingen. Zoo zijn deze stadjes — vol poëzie.

Op den witten weg van Laguna naar Santa Cruz zien we in de verte den bijna 4000 meter hoogen Pico de Teyde. In den winter ligt er ijzel op zijn kruin; nu is hij blauwgrijs gekleurd. Een

drakenboom teekent zich af aan de kromming van den weg, omringd door cactus en geraniums. Een muil-dier staat in zijn schaduw. En terwijl een rammelende autobus voorbij snort,

komt uit de vallei een kleine karavaan geklopmen, twee dromedarissen en een pastelkleurige drijver.

We zijn in Afrika, de huizen worden Moorsche woningen — het landschap wordt een oase. Doch de widsche burnoe van den drijver ontbreekt. De Spanjaard draagt een rose buis en een leiblauwe broek. Hij rookt 'n sigaret en praat onverstaanbaar met den dromedaris, die hem volgt, flegmatisch, met langzamen tred alsof hij door de Sahara wandelt. Zoodra we Santa Cruz ontvlucht zijn, is 't moderne aspect der hoofdstraten vergeten, verrukt ons de landelijke schoonheid zoo geheel anders dan die onzer zilvergrijze Hollandsche landen. 't Is alles veel feller, kleuriger. We zien geen tinten doch kleuren. Paars zijn de schaduwen, krachtig, pittig. 't Licht is warm en daverend. De lijnen zijn markant, teekenen scherpe omtrekken en hoekige schaduwen. Er is niets verdoezeld in nevel of damp. Alles is klaar, helder en kleurig.

Madeira was rijker en bloeiender — Tenerife is romantisch in zijn landschap en geheimzinniger. We behoeven geen verten te vermoeden — we zien alles klaar omlind, tē klaar voor den Hollander, die 't geheim der wijkende vlakten liefheeft. Niettemin, we genieten van deze natuur en begrijpen het heimwee in 't volkslied.

Een enkele ruiter op een eenzamen bergweg is genoeg om een romantisch verhaal te beginnen en de muziek van 'n gitaar, die achter 'n cactus opstijgt, zorgt voor de rest.

Type uit Laguna.

In Tenerife kan men zich niet wenden of keeren zonder iets te ontdekken, dat ongewoon is.

Je zoudt er eigenlijk heen moeten gaan met een dichter.... je moest hem maar laten praten, stil naast hem loopen, tot in den avond en samen onder een pergola gaan zitten om naar de wonderbare stilte van Tenerife te luisteren. Want 't is er nóg stiller dan in Madeira, omdat er niet zooveel toeristen zijn en minder hotels. In die avondstille schuiven de landlieden voorbij, trippelen de ezels en zingen de kanaries. En zelfs naar Santa Cruz kruipt de stilte en hangt aan de gevels, in de straten en stegen, op 't kleine plein bij Hotel Oratawa en sluit de deuren der Indische bazars.

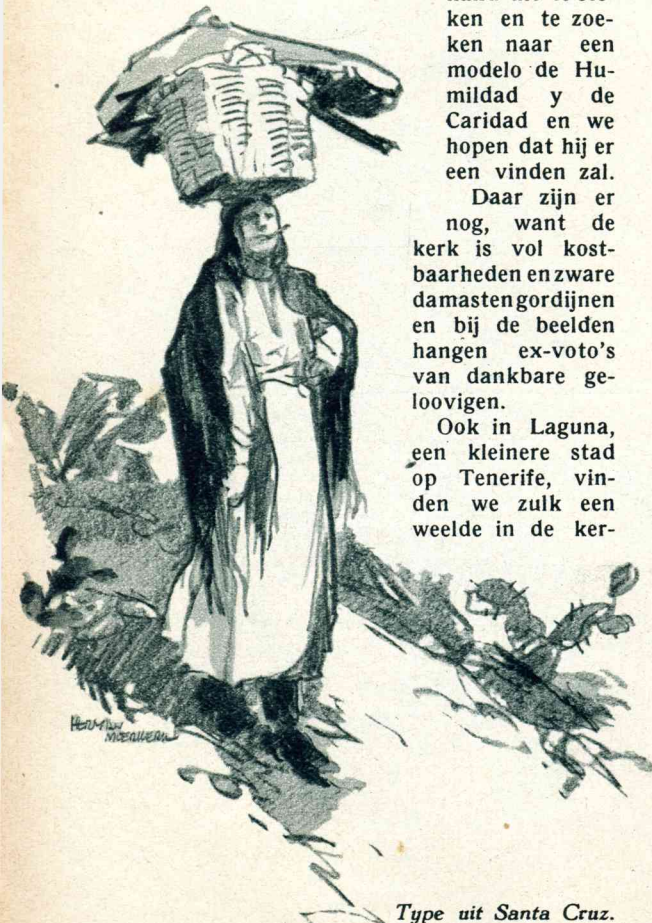
In die stilte zit de ondoorgrondelijke bazarhouder voor z'n winkel en kauwt 'n straatjongen op 'n tomaat, plechtiger dan een Amsterdamsche jongen in een appel bijt. We hebben Tenerife gezien in een grijsen morgen en in de blakende zon. Nu de nacht is gevallen klimmen we naar het dek van 'n Spaansche boot en varen naar Gran Canaria.

In den vroegen ochtend komen we morgen in Las Palmas, de grootste stad van de Canarische eilanden, met vele merkwaardigheden en te midden van een verrukkelijke omgeving.

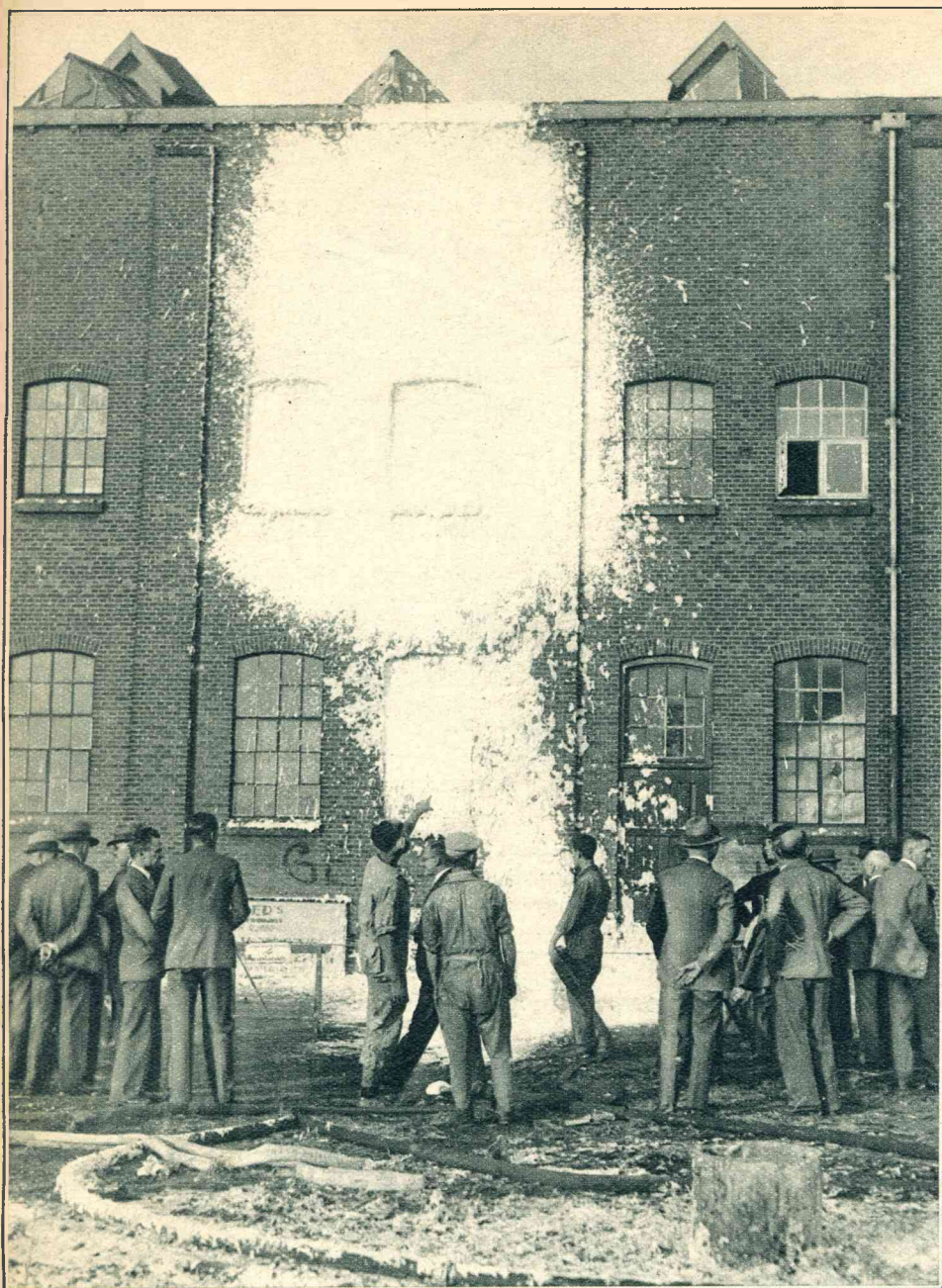
HERMAN MOERKERK.

Op de markt te Santa Cruz.

Type uit Santa Cruz.

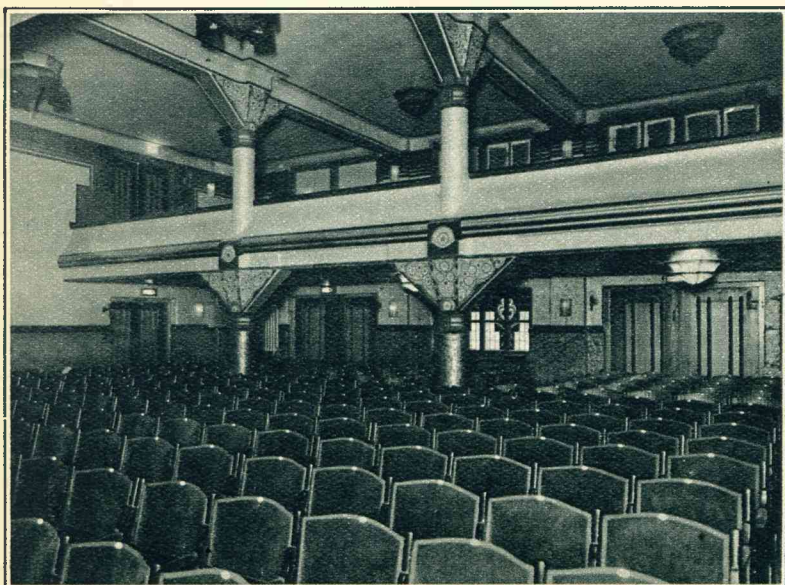
Voor brandweer- en andere autoriteiten vond op de terreinen van de firma Schröder en Van Deurs een luchtschuim-blusdemonstratie plaats. Een brandend huis wordt „beschuimd”.

en schuimspuiter in actie.

Het echtpaar H. Faile—De Ridder, Palmstraat 83huis, viert 24 October a.s. zijn gouden bruiloft.

Het echtpaar B. Ommeval en S. Ommeval-Smit, Cronjéstraat 1, Den Helder, is 18 October 50 jaar gehuwd.

Een interieurfoto van het nieuwe Leidschepleintheater (voormalig Cornelius Broerehuis), waar Louis Davids directeur is.

Op de Rozengracht geraakte door eigen onvoorzichtigheid een 16-jarige jongen onder een stoomwals. De ontroering in de Jordaan was groot. De foto werd kort na het ongeval genomen.

Het echtpaar Chr. Tàng-Licher, Brink 15, Amsterdam, viert 17 October a.s. het gouden huwelijksfeest.

Foto's uit Amsterdam

Bij de kraampjes.

Volendams hope in den zweefmolen.

't Was Kermis in Volendam

De draaimolen is ook in Volendam de grootste attractie.

Wat mag met de kermis.

„Mag ik een rondje meedraaien?”

Huistoe.

De Canadeesche tarwekonink James A. Richardson, die, behalve eigen make-
laarskantoren, radiostations, en eleva-
tors, ook 19 farms bezit.
Zijn afzetgebied is de
heele wereld.

BROOD VOOR MILLIOENEN - MILLIOENEN ZONDER BROOD

Sinds bij den aan-
vang der twintig-
ste eeuw de groote
invasie van kolonisators begon, zijn Canada
en tarwe twee niet meer te scheiden begrippen
geworden. Oneindig ver strekken zich in het
Westen de landouwen uit, waarop men twintig en
meer jaren achtereen tarwe van de allerhoogste
kwaliteit kan verbouwen, zonder dat eenige be-
mesting van den bodem noodzakelijk was. In 1877
werd een begin gemaakt met den aanleg van een
spoorwegnet, scheepvaartlijnen werden ingesteld en
binnen korten tijd waren de groote provincies
Manitoba, Saskatchewan en Alberta, tot voor
dien vrijwel onbetreden gebieden, voor het wereld-
verkeer opengesteld. Honderdduizenden menschen
trokken naar de nieuwe wereld en vonden er
werk, kwamen er tot welstand. Canada werd met
Argentinië de grootste korenproducent, het leverde
het „s werelds dagelijksch brood”. Toch bedraagt
de bevolking van Canada, dat ongeveer achthonderd
maal zoo groot als Nederland is, slechts tien mil-
lioën menschen. Een normale graanoogst levert
in dit land ongeveer 400 miljoen bushel (1 bushel

is 36.6 liter) per jaar op. Canada
kan voor zijn eigen bevolking niet
meer dan een vierde van deze rijke
opbrengst gebruiken. De rest moet
worden uitgevoerd.

Brood, het onontbeerlijk voedsel
voor millioenen, het is in dit land in
waren overvloed aanwezig.

Ironie van het noodlot! Terwijl er
een overvloed aan graan is, terwijl
millioenen zonder werk zijn en mil-

Wat gemechaniseerd kon worden, werd door
de farmers gemechaniseerd. Het koren gaat
van het veld recht door naar de korenschuur,
zonder in zakken te zijn geweest.

Een moderne maaimachine
wordt door de oneindige
korenvelden gedreven.

lioenen honger lijden, worden in Ca-
nada honderdduizenden werkeloos....
doordat er een teveel aan graan is.

Is er dwazer en afschuwelijker voor-
beeld denkbaar om de volslagen ver-
warring te demonstreeren, waarin de
wereldhuishouding thans verkeert?

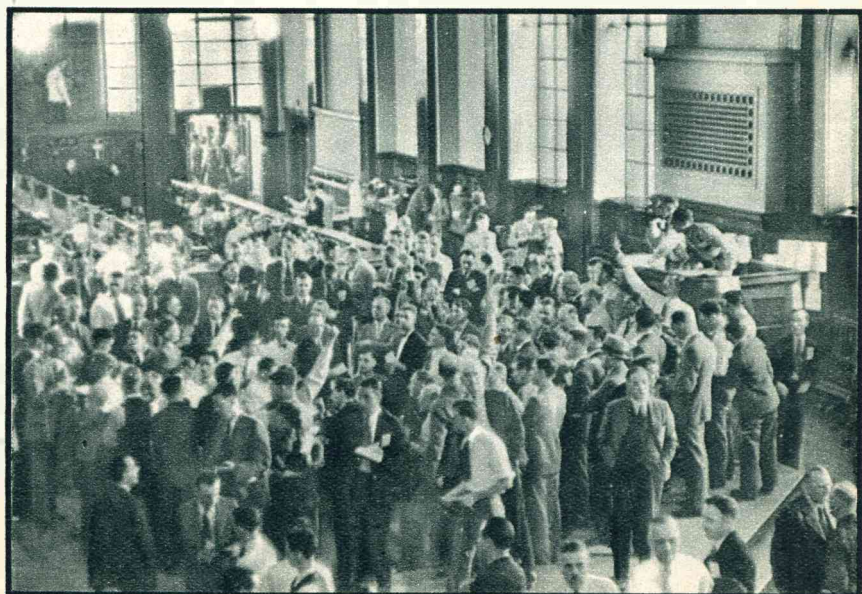
Toen in de jaren der „prosperity”
(1920—1928) de farmer voor één bushel
graan meer dan anderhalven dollar
kreeg, voerden extra treinen duizenden
landarbeiders naar 't Westen. Men be-
taalde hooge loonen, want iederen dag,

dat de oogst vroeger binnen kwam, betekende ze-
kere winst. Werkeloosheid was onbekend in dit land.

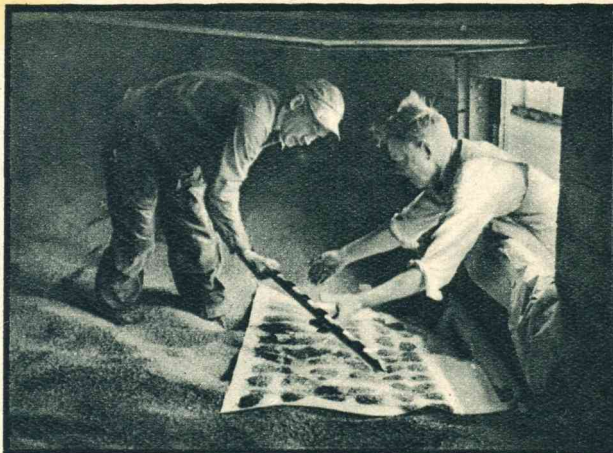
In het Emigrantengebouw te Winnipeg, dat vroeger als eerste onderdak voor de landverhuizers
diende, zijn thans dagelijks honderden werklozen bijeen. Per dag worden hier aan 3200 per-
sonen twee maaltijden verstrekt. 'n Geldelijke ondersteuning ontvangen de Canadeesche werk-
lozen niet, wel krijgen zij een bon waarmee de huur betaald kan worden. Gehuwden krijgen
inplaats van de twee maaltijden bons voor levensmiddelen. Iedere werkloze, die in staat is,
om aan het zeer zware werk van wegeaanleg deel te nemen of in den boschbouw wil werk-
zaam zijn, kan zich melden in de arbeidskampen. Hier ontvangt hij buiten kost, verpleging en
(tent)woning 5 dollar per dag.

Een spannende dag op de korenbeurs te Winnipeg.

Een der nieuwste maaimachines, zooals zij in het Westen van Canada worden gebruikt. Deze machine snijdt de halmen bij den grond af, dorscht het koren meteen en brengt het in de aangebouwde kast aanstonds naar den elevator. Zulk een machine doet meer werk in één dag dan vroeger veertig man met acht koppels paarden. Het stroo dat achterblijft dient weer als mest voor den volgende oogst; men doet niets anders dan den grond omploegen.

Dan viel de tarweprijs door gebrek aan afzetgebied in de jaren 1930-'32 tot onder den kostprijs. De farmers die hun bedrijf met geleend geld hadden opgericht en vooruitgebracht, hun machinerieën op afbetaling verkregen hadden, konden hun verplichtingen niet meer nakomen. Weliswaar werden zij, door een wet die executie van hun bezit vanwege de tijdsomstandigheden verbood, nog eenigermate beschermd, maar zij, die de kernvormden van den Canadeeschen voorspoed, moesten zich beperken bij het uitzaaïen van graan, omdat zij anders den oogst — want hulp betalen

In den wagon van een tarwetrein. Steekproeven worden genomen om te onderzoeken of er zich geen tarwe van verschillende kwaliteit in een wagon bevindt.

Een gewoon beeld uit een Canadeesche stad Werkloozen, waaronder vele landarbeiders, wachten tevergeefs op arbeid.

konden zij niet meer — niet met eigen krachten konden binnenhalen. Voeg daarbij de steeds voortgaande mechaniseering van het landbouwbedrijf, dan heeft men de oorzaken bijeen, waarom in dit land van overvloed aan koren honderdduizenden werkloze landarbeiders geen brood hebben.

Hoofdoorzaak blijft: de economische wereldcrisis, waardoor het reeds genoemde gebrek aan afzetgebied ontstond.

En nu is de vurigste wensch van allen in vervulling gegaan. De oogst is dit jaar slecht geweest, men rekent „slechts” op 250 miljoen bushel. Men hoopt thans niet alleen dezen oogst geheel van de hand te kunnen doen, maar ook de 200 miljoen bushel, die nog uit de vorige jaren zijn overgehouden. Een voordeel is daarbij, dat er in de Vereenigde Staten ook een misoogst was. De farmers wachten iederen dag met spanning op de berichten van de korenbeurs uit Winnipeg, het tarwecentrum der wereld.

Aan genoemde beurs beleefde men stormachtige dagen. De tarwe, die niet meer waard was dan 40 dollarcenten per bushel, steeg met sprongen tot boven den dollar. Weliswaar was hier speculatie ook niet vreemd aan en viel de prijs weer terug tot 77 cts, maar de boer kan toch weer bestaan, hij kan, nu hij meer dan 50 cts per bushel krijgt, er weer aan gaan denken zijn verplichtingen te voldoen. Canada herademt, maar, helaas, zal het miljoen werklozen dit jaar nog niets van een verbetering kunnen bespeuren. En wanneer het volgend jaar de oogst wederom rijkelijk is? Wat dan? Waarheen met den overvloed aan koren, wanneer de onderlinge verstandhouding der volkeren zoo gespannen blijft?

Met deze vragen hield de groote internationale tarweconferentie, die eind Juli in Regina, een stad in het hart van de provincie Saskatchewan, begon, zich bezig. Alle landen der wereld, die bij het graanprobleem betrokken zijn, zoowel de produceerende als de consumeerende, waren er aanwezig. Moet men den uitzaai van tarwe kunstmatig gaan beperken? Moet er een wet komen, waarbij bepaald wordt dat maar 80 procent van het land bebouwd mag worden, om zóó den prijs te kunnen

Een tarwe-voorraadschuur in een Amerikaansche haven. Uit het schip wordt het graan eerst in den losstaanden toren gebracht, waarna het later weer in de hoofdsilo wordt overgestort.

Toen de Mist optrok

Larry Chess stond al een paar minuten voor de etalage van den fotograaf, en hij had nog niets anders gezien dan dat ééne portret. Toen hij ge- staard had, verrukt was geweest en weer tot bewust- zijn kwam, ging hij den winkel in, trok den man met het zwarte colbertje en de gestreepte broek naar voren, schoof de fluweelen gordijnen opzij en wees.

„Als ik me niet sterk vergis,” zei hij, „en dat doe ik niet, dan is dat de beeltenis van juffrouw Alice Conway.”

„Ik kan me op 't oogenblik heusch niet herinne- ren wie 't voorstelt, meneer.”

„Ik wel. Ik ben haar al mijn heele verlof aan 't zoeken. Geeft u me maar gauw haar adres.”

De fotograaf trok zich een stapje terug.

„We kunnen geen adressen van klanten aan onbekenden geven, meneer. We moeten in zulke dingen erg voorzichtig zijn.”

„Dat spreekt,” zei Larry, de beeltenissen van sommige dier klanten bekijkend. „Maar ik ben geen onbekende.”

„Voor mij wel, meneer.”

„Dan zal ik u mijn kaartje geven.”

„Nee, meneer.” Streng stak hij de platte hand omhoog. Hij had zulke jongelui wel meer ontmoet.

„We kunnen niet van onze regels afwijken.”

„Maar, waarde heer,” drong Larry aan, „deze dame laat zich onophoudelijk fotografeeren. Ik heb...” Hij sprak niet verder. Hij zag, dat 't niet hielp. Hij bleef een poosje geërgerd de straat op staan kijken en zei toen woest: „Nou, dank u in ieder geval voor uw vriendelijkheid.”

Toen liep hij naar buiten en verdween in de straat. Hij had niets te doen, hij had tijd om te denken. Hij dacht reeds, terwijl hij zich door het verkeer heen drong. Meer dan één radiator had hem bijna geramd, maar hij bleef op zijn onderlip bijten en achter in zijn nek tasten.

Het was zonder eenigen twijfel Alice Conway geweest, het meisje, dat twee jaar geleden zijn eerste liefde gewonnen had, maar daarna uit zijn gezichts- kring was verdwenen, en nagelaten had, hem gere- geld te schrijven, hoewel hij haar een vulpen en een groote doos post met gefrankeerde enveloppen cadeau had gegeven.

Alice was mooi, slank, weelderig, gezocht, ge- vierd; maar toch was zij menscheijk gebleven, en verstandig, en vroolijk. Een snoes. Hij moest haar redden uit de branding, of ondergaan.

En plotseling kreeg hij een idee, dat hem wel wat leek. De man met het zwarte colbertje ging waarschijnlijk een uurtje weg, om koffie te drinken. In dien tijd zou er iemand anders de klanten helpen. Daar was zijn kans.

Inderdaad constateerde Larry kort na eenen, met eenige malen naar binnen gluren, dat er een jonge vrouw met een practisch gezicht achter de toonbank stond en stoutmoedig trad hij binnen.

„Ik kom van juffrouw Conway,” zei hij ditmaal, „juffrouw A. Conway. U hebt het negatief van haar portret. Ze wou graag zes afdrukken hebben, ca- binet-formaat.”

„Graag, mijnheer. Mag ik het adres?”

„Dat hebt u — kijkt u maar even na.”

Het meisje ging naar een lessenaar, raadpleegde een kaart-systeem en las op: „Rialtoplein 8.?”

„Ja, dat klopt,” zei Larry, en hij was den winkel uit en liep snel tegen het verkeer in, vóór zij hem kon aanraden, maar vast te betalen.

De bel had geluid en de deur was opengedaan door een vrouw, die met veel bereddering Alice was gaan roepen.

Larry stond angstig in de hall, hoed en stok in de hand, en hij keek met de grootst mogelijke zelfvoldoening naar de trap, toen zij er inderdaad aankwam.

Ja, Alice kwam de trap af, met saamgetrokken wenkbrauwen, zich afvragend, wie die heer kon zijn. Toen bleef zij staan, en haar lippen gingen een ietsje van elkaar.

„Larry.... Chess!”

door

Charles Divine.

„Precies,” antwoordde hij, „en kijk maar niet gek, als je zes portretten van jezelf ontvangt: Die zijn voor mij. Ik laat ze alleen even hier sturen, dat je ze kunt teekenen.”

Zij stonden elkaar aan te kijken met een staren- den glimlach, tot Larry zijn naderen uitleg gaf. Alice luisterde, en zei toen:

„Ik kan je helaas niet vragen, om boven te ko- men, Larry. Ik heb hier maar één kamer.”

„Ga maar liever mee ergens lunchen.”

„Dat kan niet! Ik ben aan 't inpakken. Ik ga ergens een poosje logeeren.”

„O ja? Waar?”

„Op een buiten, dat Meerhoven heet. De men- schen heeten Ravenleigh.”

Had hij wel gedacht. Eigenlijk was het een ge- ruch van dezen aard geweest, dat hem er toe ge- dreven had, haar met alle geweld te willen vinden. Nu deed hij alleen zijn oogen een beetje wijder open.

„Ga jij...” zei hij, „heb jij zulke vrienden?”

„Ik ken ze eigenlijk nog niet. Ik ken alleen den zoon, Tommy. Ik zou er vandaag heengaan, om aan de familie voorgesteld te worden.”

De oogen, die zich wat wijder geopend hadden, gingen weer wat dicht.

„Moet ik daaruit opmaken, dat je een vader- lijken zegen gaat halen?”

„Nou, misschien wel zooiets.”

„Ben je verloofd?”

Zij liet hem haar linkerhand zien.

„Dus nóg niet,” constateerde hij dankbaar.

„Denk je 't te zijn, als je terugkomt?”

Zij stiet met een vinger tegen zijn schouder.

„Je lijkt wel een belastingbiljet, zoo vraag je. Tommy is een engel, en vanmiddag spreek ik hem.”

Larry ondersteunde zichzelf met zijn stok. Hij was van streek. Dus hij was al te laat. Zijn hart voelde erg vast en onverteerbaar aan; zijn lippen werden strakker, en hij keek de hall rond en knikte.

„Als je maar zoo verstandig was geweest, om in 't telefoonboek te staan, had alles heel anders kun- nen loopen. Dan had ik je al veel eerder gevonden.”

„De weelde van een telefoon kan ik me niet per- mitteeren.”

„Dus we krijgen een huwelijk om geld?”

„Word nu alsjeblieft niet grof.”

Hij had dat misschien beter kunnen zwijgen, maar hij voelde zich zoo bitter teleurgesteld. Zijn oogen beschouwden haar, gelijk oogen steeds ver- langend kijken naar schatten, die niet te bemach- tigen zijn.

Het gebruik van schoonheidsmiddelen geeft aan een modern knap gezichtje iets kunstmatigs; bij Alice echter was enkel een volmaaktere stijl be- reikt. Hij merkte op, dat zij haar wenkbrauwen had laten uitdunnen, en van de fijne bogen, die overbleven, was de eene een tikje hooger dan de andere. Ze droeg het haar opzij gescheiden en er hing een lok neer langs haar slaap.

Smeekend strekte hij zijn rechter hand uit en greep haar linker, om althans even haar vingers te kunnen vasthouden.

„Ik ben met verlof,” zei hij. „Ik weet nog niet, of ik terug zal gaan, of hier een baantje zoeken. Maar ik heb op 't oogenblik niets te doen, en ik heb een auto. Ik zou dolgraag een eindje met je rijden.”

„O, heb je een auto?”

Alice toonde wat grooter belangstelling. Zij keek naar buiten, maar zag geen wagen.

„Hij staat op 't oogenblik in een garage. Maar ik ben er mee hier naar toe gereden.”

Alice gaf hem een vriendschappelijk tikje op den arm.

„Dan zou je één ding voor me kunnen doen. Rijd me even naar Meerhoven, als je wilt. 't Is zoo'n ellendige reis met den trein, en dan merken ze meteen niet, dat ik geen eerste reis. Daar heb ik geen geld voor. 't Is toch geen sardine-blikje?”

„Nee, je hoeft je er heusch niet voor te schamen.”

„'t Zou mij niet kunnen schelen, maar er zijn menschen, die overal op letten. Tommy kon me zelf niet meenemen, want zijn zuster moest me vragen, en de familie weet zoogenaamd niet, dat Tommy en ik elkaar kennen. We willen eerst pro- beeren, of ik ze in kan palmen. Je moet zoo voor- zichtig te werk gaan met zulke lui...”

„Hm,” deed Larry. „Enfin, als ik je een plei- zer kan doen... Ik heb 'n paar minuten noodig, om mijn voorruit af te vegen, dan kom ik wel vóór.”

Kort daarop ging hij weer langs den weg, en ge- lukkig had hij weer tijd om na te denken.

„De dag is nog niet verloren,” dacht hij. „Er is nog kans. Dat ritje duurt wel een paar uur, en in dien tijd vind ik wel wat.”

„Zou 't erg gaan misten?” had Alice gevraagd.

Hij had twijfelachtig opgekeken naar den gelen hemel. „Och, ik denk 't niet. Dat beetje waait wel weer weg. 't Zal best meevallen.”

Maar nu zij een uur gereden hadden, viel 't niét mee. Ze moesten heel langzaam rijden, konden niet vooruit zien, en overal werd getoeterd. Toen ze benzine moesten bijtappen, kon Larry de pomp haast niet zien.

„Zou 't érg laat worden?” vroeg Alice opeens.

„Ik hoop van niet. We kunnen een postkantoor zoeken en een telegram sturen, als je wilt.”

„Ik zou niet graag te laat voor 't diner komen. Vooral niet, als 't in hun buurt niét mist.”

De mist werd steeds dichter. Larry moest krui- pen, en Alice keek aan den anderen kant uit en gaf aanwijzingen.

„Een beetje in. Een beetje in. Nog meer uit. We zitten haast op de boomen!”

Hij vertraagde nog meer, en stond eindelijk ge- heel stil.

„Vind je 't geen merkwaardige samenloop van omstandigheden?” zei hij, haar aankijkend. „Net als je op 't punt staat, een stap te doen, waar je heele leven mee gemoeid is, kom ik... waar je al niet eens meer aan dacht... en dan komt die mist... en samen doen we ons best, om je van Meerhoven vandaan te houden. Geloof je in voor- teekenen?”

Alice antwoordde slechts dit: „Ik had met den trein moeten gaan. Als een trein vertraging heeft. weet iedereen 't. Maar een auto...”

„Alice, ik wou je iets zeggen...”

„Rijd maar liever door. De weg is vrij, en ik kan aan dezen kant uitkijken.”

Hij zuchtte diep. Het is een heele toer, een meisje te vragen, dat met haar hoofd uit 't raampje ligt. Hij zei: „Kom er maar liever in. Je krijgt 't op je keel.”

„Tommy houdt wel van heesch.”

„Ik heb er toch niets aan.”

„Nee... je hebt er niets aan, of ik op Meer- hoven kom, hè? Maar als je me er niet heen wilt brengen, had je me niet in je auto moeten nemen.”

„Dat vond ik juist erg sportief van me.”

„Ik geef niet om sport.”

„Tommy Ravenleigh ook niet?”

„Tommy Ravenleigh geeft om mij.”

„Dan had hij je er zelf maar heen moeten rijden.”

„Kon hij niet.”

„Kan hij niet rijden?”

„Op 't oogenblik niet. Z'n rijbewijs is ingetrok- ken.”

„O ja? Wat heeft hij uitgespookt?”

„Ze zeggen dat hij iemand aangereden heeft, en door is gereden. Maar hij had niet eens gemerkt, dat hij iemand raakte, en de man was niet eens erg gewond. Ze hadden zijn nummer opgenomen, en toen is hij later aangehouden, en toen merkten ze, dat hij wat gedronken had, en dat hij al eerder last had gehad, dus toen was 't mis.”

„Was jij toen bij hem?”

„Ja, ik zat achterin. Maar ik heb niets gemerkt. Ik sliep.”

Larry zei niets meer. Hij keek met een grimmig lachje voor zich uit, trachtte den mist te doordringen, en bleef zwijgen. Toen kwam er opeens een ruk opzij — de wagen scheen te duiken — de radiator stiet ergens tegenaan. Hij remde uit alle macht.

Alice had snel haar hoofd naar binnen getrokken en keek hem verontwaardigd aan. „Wat doe je nu?”

„Ik zou zeggen dat we in een sloot zitten.”

„Groote hemel!”

„Misschien is 't niet erg.”

„Natuurlijk is 't erg! Ik hoor 't water uit den radiator loopen. Larry, je bent een groote ezel. Ik zei nog zóó: uit!”

Hij zei niets. Hij deed het portier aan zijn kant open en klom met moeite uit den wagen. Zij zag hem als een schaduw rondwaren en hoorde hem mopperen. Even keek ze, toen vroeg ze kortaf: „Hoe is 't?”

„Ik geloof niet, dat we er uit komen.”

Met een zachte, vaste stem zei ze:

„En ik geloof, dat je 't met opzet gedaan hebt.” Hij keek naar haar. Hij zag haar omtrek, met neergebogen schouders.

„Wat zou ik daar aan hebben?”

„Om me van Meerhoven vandaan te houden.”

„Je kunt nóg naar Meerhoven. Ik zal je wel op een bus zetten.”

„Dacht je, dat er een bus langs kwam, met zoo'n weer?”

„Och, er is altijd wel iets. Bus-chauffeurs zijn handig met mist. In ieder geval is er een eindje terug een kruising. Weet ik zeker. Misschien vind ik daar een telefoon.”

„Was ik maar met den trein gegaan!”

„Je kunt met den trein teruggaan. Blijf jij nu maar zitten, en als je een anderen wagen hoort aankomen, toeter je hard. Ik kom direct terug.”

Hij wist wat zij dacht, toen hij wegliep. Hij zette zijn kraag op, en hij glimlachte. Toen hij 'n eindje geloopt had, ging hij terug. Zij stond nog tegen het open portier, en toen hij goed keek, zag hij tranen in haar oogen.

Hij zei ernstig: „Wees maar gerust hoor. Je komt er wel. 't Spijt me heusch....”

„Dat jòk je!”

Hij maakte een gebaar van machteloosheid.

„Hoor eens,” zei hij. „Weet je, waarom ik terug kom? Er schoot me iets te binnen. Weet je nog, dat we een eindje terug langs een huis zijn gekomen, waar piano gespeeld werd?”

„Heb ik niets van gemerkt.”

„Ik wel. Ze speelden iets, dat ik leuk vind. Stormy Weather.”

„Wat schiet ik daar mee op?”

„Waar een piano is, is misschien ook telefoon. Als je nu eens meeging, dan kunnen we vragen, of je even naar Meerhoven telefoneeren mag — misschien komen ze je afhalen.”

Alice aarzelde. „Hoe ver was het?”

„Misschien honderd meter, of tweehonderd.”

„'t Kan me eigenlijk niets schelen, als we maar wat doen!”

Larry stond in kalme vastberadenheid vóór haar.

„Ik zou je graag eerst iets zeggen. Iets vragen....”

„Je hebt 't al bont genoeg gemaakt,” zei ze.

„Maak 't alsjeblieft niet nog erger. Ik ben heelmaal niet gestemd om te lachen.”

Toen klauterde zij den weg op, en liep terug, zoo snel zij kon. Larry kwam wijsgeerig achter haar aan.

„'t Lijkt waarachtig wel, of we al getrouwd zijn,” mompelde hij.

De hoeken van zijn mond gingen naar boven, toen hij zijn dame naliep. In dat huis een eindje terug werd Stormy Weather gespeeld als een signaal voor hem.

Ze waren niet eens op den weg naar Meerhoven. Hij wou alleen, dat die twee meisjes elkaar ontmoetten. Toen hij, na zijn eerste gesprek met Alice, den auto was gaan halen, had hij opgebeld, en hij had nog eens getelefoneerd, toen hij stopte om benzine in te nemen, en de mist hoe langer hoe dichter werd.

Als er geen mist geweest was, zou hij Rhoda

voor 't hekje hebben zien staan, en dan had hij met geveinsde verbazing gestopt, om haar te groeten, en dan had zij hem overgehaald, om even binnen te komen. De mist had die afspraak vrijdeld, maar 't kwam nu op 't zelfde neer.

Rhoda zat aan de piano. Ze had al een heelen tijd gespeeld, en 't verveelde haar, want zij was alleen. Nu hamerde zij nog steeds op Stormy Weather, maar bovendien luisterde zij. Toen zij eindelijk voetstappen op het grint hoorde, trok zij de handen van de toetsen en den rechterschoet van het pedaal en wachtte, tot er geklopt werd.

Toen stond zij op en liep de hall door naar de voordeur. Zij deed die open en keek. Larry zei, met den hoed in de hand, zijn lesje op.

„Neemt u niet kwalijk, dat ik u lastig val, maar ik ben door den mist met mijn auto in een greppel geraakt, en nu wou ik vragen, of ik even telefoneeren mocht?”

„O zeker. Komt u binnen.”

Larry ging opzij, om Alice door te laten. Toen stond hij stokstijf, staarde, en haalde diep adem.

„Hallo! Zeg, da's óók toevallig! Zeg, Alice, die dame is een oude kennis van me. Rhoda, mag ik je voorstellen? Juffrouw Alice Conway. Ik bracht haar met mijn auto naar een landgoed van kennissen....”

De meisjes keken elkaar aan, knikten en glimlachten. Larry liep achter, met zooveel verbazing, dat de overdrijving bijna merkbaar was. Hij hoorde Rhoda zeggen: „Gaaf u met zulk weer naar buiten?” en Alice antwoordde: „Ik ben op weg naar Meerhoven.” — „Toch niet 't huis Meerhoven?” zei Rhoda; en Alice antwoordde: „Ja, naar de Ravenleighs.” Toen zei Rhoda: „Die ken ik ook! Wat toevallig!”

Zij bleven staan. Alice keek Rhoda aan, maar Rhoda was volkomen kalm. Toen keek Alice om naar Larry. Die grinnikte.

„Wie kent u van de Ravenleighs?” vroeg Alice.

„Tommy ken ik 't beste. Ik ben zoowat verloofd met 'm geweest.”

„Is 't heusch?” vroeg Alice. Ze keek nogal zuinig.

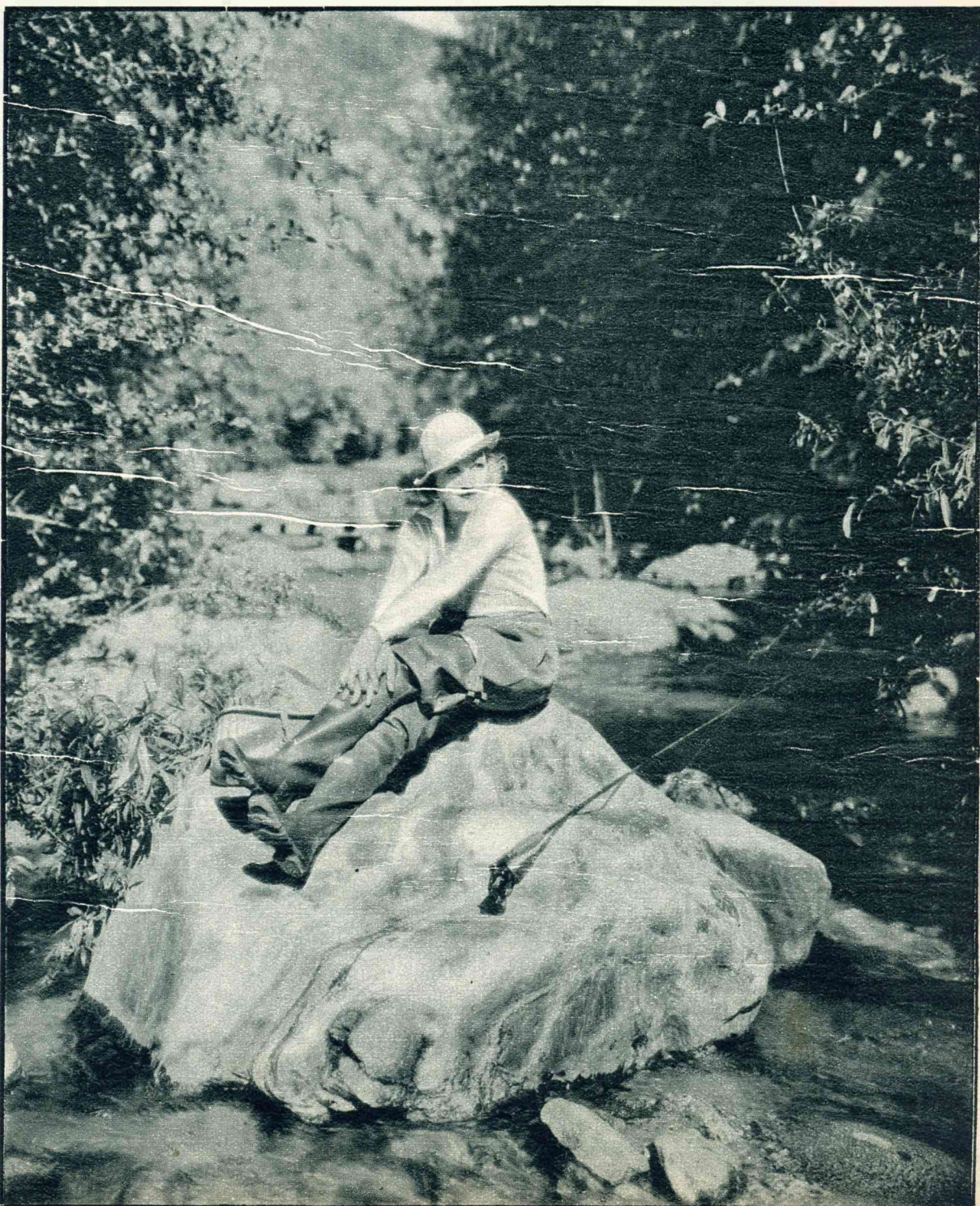
„Ik was natuurlijk één van de velen,” erkende Rhoda, en zonder de minste verlegenheid ging zij zitten. „Maar ik heb me aan de gebruiken gehouden. Ik ben aan de familie vertoond.

U hebt die geschiedenis zeker wel eens gehoord. Er wordt vreeselijk om gelachen, iederen keer dat 't gebeurt. Als Tommy verliefd wordt, wat heel dikwijls voorkomt, verzwijgt hij 't voor zijn familie, tot 't weer over is. En dan komt de ceremonie. Hij laat 't meisje door zijn zuster uitnoodigen, en dan doet de familie de rest. Ik wist 't toen niet, maar als Clarice Ravenleigh een meisje op Meerhoven vraagt voor Tommy, wil dat zeggen, dat Tommy er af wil.”

Rhoda keek naar het plafond, als peinsde zij over jeugdige dwaasheden. Alice ging ook zitten, stijf en stom.

„Den volgenden keer, dat Tommy 't meisje spreekt, spijt 't hem vreeselijk, maar hij krijgt geen cent, als hij met haar trouwt — en Tommy weet natuurlijk wel, wie hij uitzoekt, als hij verliefd wordt. Je voelt je buitengewoon idioot, als je snapt, dat de familie en de vrienden van Tommy van 't begin af wisten, wat 't beteekende, terwijl je je zelf uitsloofde, om in hun smaak te vallen.”

Alice keek ijsig naar Larry, die druk gebaren zat te maken. Snauwerig zei ze: „Maak niet van die doofstommentekens, Larry.”

Ze bijten niet!

Dat is een zware!

WARNER BROS.

„O pardon. Rhoda weet niet, dat je....”

Alice stond op, en keek hen beiden aan.

„Dit is natuurlijk een doorgestoken kaart — om mij een lesje te geven. Je hebt den auto met opzet laten verongelukken, en je wist precies, waar je 't deed. Zoo dicht mogelijk bij dit huis.”

„Had je maar naar me moeten luisteren,” zei Larry effen. „Je lag maar met je hoofd uit 't raampje. Als ik je die geschiedenis direct verteld had, had ik er niets mee bereikt. Je had me niet geloofd — je zou gezegd hebben, dat ik alleen maar jaloersch was.”

„En nu zeg ik, dat je ongeloofelijk dom of ongeloofelijk brutaal bent.”

„Best. Als je nog naar dat huis toe wilt, bel ze dan op! Zeg waar je bent, en ik zal zien dat ik een anderen wagen krijg of ik zal je naar 't station brengen, precies wat je wilt. Of kijk ons vernietigend aan, en zie alleen, wat je doet.”

Zij keek hem aan, en hij keek nederig.

„'t Is heusch niet zoo gemeen als 't lijkt. Rhoda is mijn nicht, en ze is getrouwd. Haar man heet Dorney, en hij was een van de gasten bij de Ravenleighe, toen Rhoda daar op zicht kwam.

Dat lijkt me nogal een aardig antwoord op dien streek van Tommy. En ik zou niet weten, waarom jij hem niet op dezelfde manier troeven zou — behalve natuurlijk, dat ik niet een van de gasten ben.

Misschien ben je 't wel met me eens, dat 't nèt zoo raak is, als je je verlooft onderweg naar Meerhoven. Ik voor mij zou 't zelfs nog veel raker vinden.”

Alice trok het voorhoofd in rimpels. Zij keek nu meer bezorgd dan boos, want zij was zeer gesteld op haar zelfrespect en vrouwelijke waarde. Smeeënd bewoog zij haar handen.

„Larry — hoe zit 't eigenlijk....”

Hij zei: „'t Is de zuivere waarheid, lieveling. Ik verzeker je, dat Rhoda geen woord te veel heeft zegd. Ik kèn Tommy. Dorney heeft er me boek-deelen over verteld. Hij kent de heele familie. Als je wachten wilt, kun je 't Dorney zelf vragen.

Ik geef toe, dat Tommy zich heel lief kan voordoen, en er zit een bom geld in de familie. Maar er is geen haar goed aan hem. Heusch niet. Ik zou 't niet zeggen, als ik 't niet doodzeker wist. Geloof je me?

Anders moet je 't zelf maar verder uitzoeken. Ga er heen en ondervind 't. Maar ik wil 't je graag besparen. Toen Rodney me verteld had, dat er weer een fuifje op Meerhoven kwam, voor jou, ben ik zoowat krankzinnig geworden, omdat ik je niet vinden kon.”

Rhoda boog zich langzaam naar voren, en keek Alice eerlijk aan.

„Ze laten door een dienstbode je bagage nakijken,” zei ze, „en die vraagt dan maar steeds, of je dit niet hebt en dat niet hebt. En dan komt er een zuster van Tommy vragen, of je nóg wat te kort komt. Ze praten over je avondjurk, alsof je 'm op een uitverkoop gehaald had; dan pakken ze wat anders, en ze zeggen, dat 't maar even opgestreken moet worden, vóór je 't aantrekt. Als je aan tafel een beetje vreemd woord gebruikt, kijken ze op, en de ééne vraagt, of 't zoo wel uitgesproken moet worden, en de andere zegt van niet. Zoo maken ze je klein, en ze hameren 't er voortdurend in. Ze vragen enkel kwasterige mispunten. Ik mag van geluk spreken, dat er bij toeval een fatsoenlijk mensch bij was, die partij voor me trok. Maar het is de vraag, of u het ook zoo treft.”

„Ik ga toch,” zei Alice.

„Ja — dat zou ik ook gedaan hebben, geloof ik, al wás ik gewaarschuwd.”

„Hoè wou je gaan?” vroeg Larry met een holle stem.

„Met jou.”

Larry's gezicht werd vuurrood. Dolzinnig zei hij: „Met mij?”

„Als je een anderen wagen kunt krijgen, zullen we verder tobben, net als zooeven, vóór je den auto vast liet loopen. 't Kan me nu niet meer schelen, hoe laat we er komen — hoe later we er zijn, des te zekerder moeten ze je laten logeeren.”

„Je neemt liever iemand mee, die partij voor je trekt, hè?” zei Rhoda met een traag lachje.

„Geen kwaad idee.”

„Ik neem hem mee, om te kijken, wie gelijk heeft,” zei Alice. „En als Larry ongelijk heeft, kan hij netjes excuus vragen.”

„Is 't niet een beetje ongewoon,” vroeg Tommy ruzieachtig, „zoo laat te komen, en dan den volgenden morgen vroeg alweer weg te willen?”

Alice stond met de handen op den rug, en zij keek misschien nadenkend, maar zeker niet rouwmoedig.

„Och,” zei ze liefjes, „ik heb gezien, wat ik zien wou.”

„Wát gezien?”

„Je familie.”

„Mankeert er iets aan mijn familie?”

„Ze staan me niet aan.”

Tommy pompte lucht in en uit. Hij liet zijn handen op zijn heupen rusten.

„Mijn familie....” vroeg hij ongeloovig, „staat jou niet aan?”

„Nee.... en nu ik jou zie in de omgeving, die bij je schijnt te hooren, geloof ik, dat jij me ook niet aanstaat.”

„Zoo,” zei Tommy, „zoo! Dan snap ik niet, dat je nog gekomen bent.”

„Ik ben gekomen, omdat ik 't zoo'n moppig idee vond, dat je een fuif gaf, expres voor mij, om me te laten merken, dat je familie me niet geschikt lijkt.”

Zij wendde het hoofd en keek uitnoodigend achter zich. Larry kwam met alle genoegen aan haar zijde, en Tommy keek hem aan.

„Weet je wat 't ongeluk is met zulke meisjes als jij, Alice?” zei Tommy. „Jullie doen te gewichtig.”

„Wat is 't eigenlijk voor een gevoel,” snibde Larry, „als je onbeduidend bent?”

Er volgde een korte, gespannen stilte. Toen keerde Alice zich om.

„Ik ga naar boven, om in te pakken.”

De twee mannen, samen alleen, keken elkaar kribbig aan, tot Tommy zijn geduld verloor en vroeg:

„Waarom staat u me zoo aan te kijken?”

„Ik heb zoo'n vervelend idee,” zei Larry. „Ik heb u al zoo lang eens willen ontmoeten, en nu 't gebeurd is, blijkt u iemand te zijn, dien ik me nooit meer zal kunnen herinneren.”

Toen liep ook hij weg.

In den wagen, dien Larry gehuurd had, zat Alice dicht naast hem. Er was geen mist meer, en daar wees Larry haar op.

„De situatie is aardig opgeklaard sedert gisteren, vind je niet? Nu kun je alles duidelijk zien.”

Hij kreeg geen ander antwoord dan een knusse beweging. Hij keek naar haar gezicht; zijn blik ging goedkeurend langs haar korten neus, de onberispelijke uitdrukking van haar mond en haar ongeëvenaarde fijne teint.

Met een samentrekkende schouderbeweging gaf hij blijk van uiterste vastbeslotenheid.

„Alice, er is heusch iets, dat ik je broodnoodig zeggen moet.”

Zij keek hem aan met een lachje, waar Mona Lisa jaloersch op geweest zou zijn.

„Ik heb nog nooit een man ontmoet, die zooveel te zeggen had, en zoo weinig deed.”

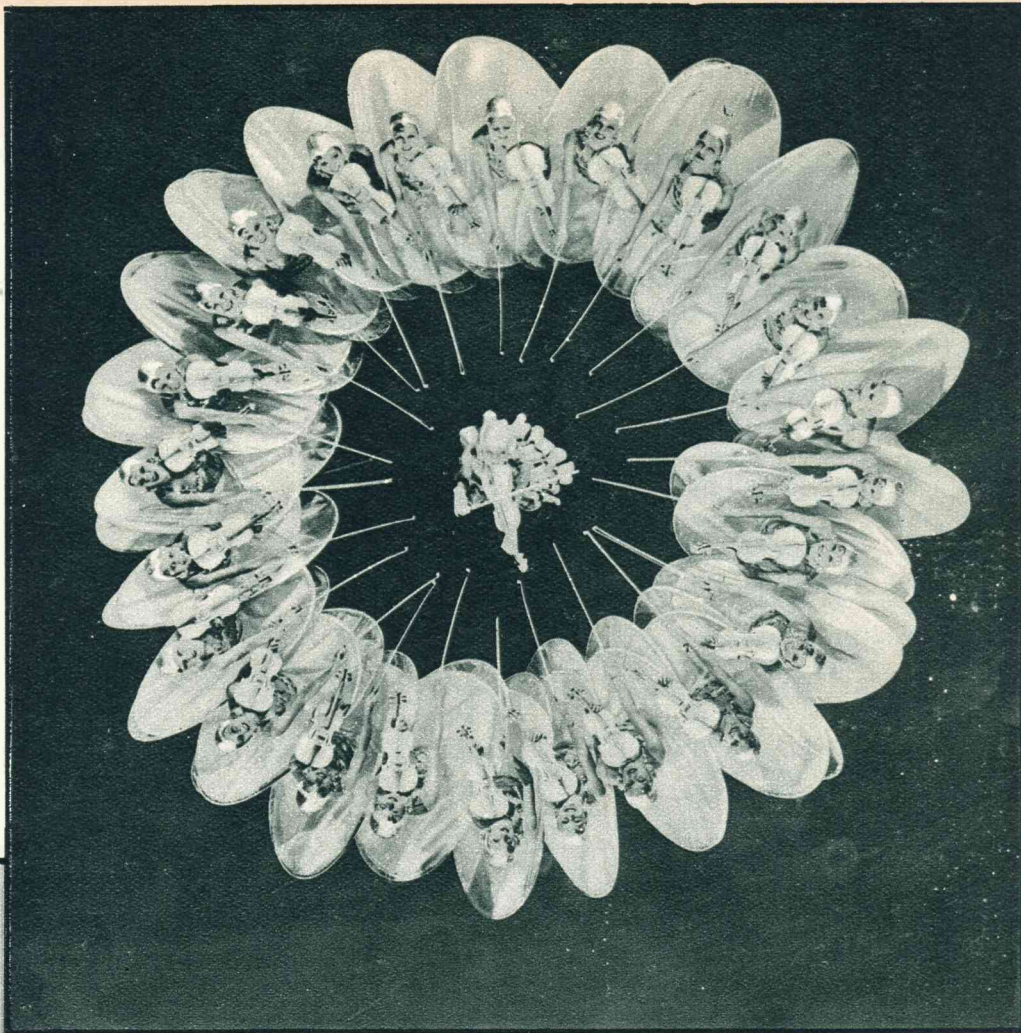
Toen liet Larry den auto naar den kant van den weg schuiven; zijn gelaatstreken hielden op met de ééne uitdrukking en schikten zich opgetogen tot een andere. En toen toonde hij zich een man van de daad.

De film „Goudgravers” is er niet een zooals bijvoorbeeld de Gold Rush of andere gouddelvers-geschiedenissen.

Deze Goudgravers, of liever gezegd Goudgraafsters, behooren thuis in een revue, en graven op indirecte wijze naar de schatten van moeder aarde. Ontzaglijk rijken mannen valt de eer te beurt de liefde te winnen van eenige slechts aan schoonheid rijke revue-girls. Dat dit echter niet zoo eenvoudig gaat als we hier vertellen, bewijst het feit dat Avery Hopwood er een heel boek over geschreven heeft, waarnaar deze film gemaakt werd. Evenzoo is het begrijpelijk, dat de Amerikanen, in casu de Warner Bros, er een heele revue-show om heengeweven hebben, waarin alle mooie meisjes, die ze maar bij elkaar konden krijgen, een meer of minder belangrijke rol vervullen. Op deze wijze hebben zoowel zij, die van een liefdesgeschiedenis houden, als wel degenen, die revue-pracht en praal prefereren, hun zin.

Een mooie bloem, (doch niet uit Harvati).

Op den uitkijk naar echtgenooten.

GOUDGRAVERS VAN 1933

GOLD DIGGERS OF 1933

Het rijke familielid van den rijken musicus, dat zelf in den kuil viel, dien hij voor zijn neef wilde dichten.

Overzicht van film- en soldatentroepen in de Indische jungle te Nijmegen. Vooraan in den troep lopen de soldaten Jansen en De Vries. Rechts) De galg met de bebadmantelde microfoon. De beide heeren links zijn de regisseur Speyer en de operateur Farkas.

Johan Kaart Jr. in een: „Wie-doet-je-wat-wat“-stand.

kabels naar het operatieterrain, waar behoudens een compleet uitgeruste sectie koloniale reserve plus kader, één regisseur, diverse hulpregisseurs en assistent-hulpregisseurs, alsmede artisten en technisch personeel druk in de weer waren om de noodige voorbereidingen te treffen. De allervoornaamste rol was toebedeeld aan die sectie soldaten, waarin Dolle Dries en Schele Manus waren ingedeeld. Van achter een boschje moest dat troepje, onder leiding van een

„De Jantjes” VERFILMD

De telefonist is nog pas aan Bild 91 Ton seksien.

Het was nog geen kwart voor elf toen we met onze wagen voor de prae-historische pont stonden, die ons over de Waal de stad Nijmegen zou binnenvoeren. Eerst een uur later zetten wij aan de andere zijde onze wielen aan wal. We keken elkaar eens aan en schudden onze hoofden. Door allerlei omstandigheden toch reeds een uur te laat en dan nog een uur te moeten opofferen, valt om den drommel niet mee. Precies tien uur zouden ze met de Indische opnamen van „De Jantjes” beginnen en toen wij er omstreeks twaalf uur aankwamen... moesten ze dus nog aanvangen. Ziezo, nu heeft u gelijk een idee hoeveel er komt kijken vooraleer een geheele film gereed is.

„We zullen ze laten zien, dat wij hier in Holland ook films kunnen maken,” zei de heer Benno, een der vele spullen waarom het Hollandsche filmconcern draait, met een glunder gezicht.

Wat moet je daar op antwoorden wanneer de historie een dergelijken enthousiasten uitroep radicaal logenstraft?

We zijn zoo vrij geweest hem daaraan niet te herinneren en zijn rustig gebleven om te zien en te hooren, hoe de geboorte van dit vierde of vijfde filmproduct van Nederlandsch fabrikaat tot stand zou komen. De plaats waar wij stonden heette de Leemkuil en was naar men zeide bij uitstek

eersten luitenant, te voorschijn komen en dan op een bepaald punt onder de galg (zooals u weet is dit de officieele naam voor de microfoon, die aan een langen verplaatsbaren stok hangt) staan blijven, een en ander op commando van den luit.

Op den grond was een stokje gelegd ter herkenning, doch den eenen keer werd een ander stokje voor het einddoel gehouden, een anderen keer was het commando iets te vroeg, een volgenden keer iets te laat, dan werd er een streep over den grond getrokken en dan bleek later dat die streep weer te dichtbij was geweest, enzovoorts, enzovoorts, in ieder geval was het een repetitie van op- en afmarcheeren tot ten langen leste het sein voor de opname gegeven werd.

De telefonist stond aan zijn toestel om aan den geluidsauto het bericht van de opname door te geven en herhaalde iederen keer in het allerhoogste Duitsch dat men mogelijkerwijze maar kan leeren:

„Achtung !! Bild einundneunzig, Ton seksien!”

Het pleit voor de schranderheid van den Duitschen Ton-mixer, dat hij zonder nadere informatie direct verstond wat de man bedoelde. Toen alles zoover gevorderd was, was het wachten alleen nog op de komst van de tropen-zon, die er blijkbaar geen rekening mee had gehouden, dat zij op dezen laten Septemberdag nog in een film moest optreden en zich daarom hardnekkig achter een natten wolkenluiser schuil hield. Hoe men ook keek of tuurde, de zon bleef haar Hollandsche roeping getrouw en verscheen niet, waarop tenslotte besloten werd, het zonder deze onverbidde filmster te stellen, en de opname zonder haar te doen, vooral daar het begon te regenen en men toch al gedwongen was, de camera en de microfoon van zwempakken te voorzien, wilden zij niet beschadigd worden.

Laten we hopen dat ondanks alles deze opnamen uitstekend geslaagd zijn, want er is moeite genoeg aan besteed.

Er zouden nog eenige opnamen worden gemaakt en de regisseur wilde deze gelijk laten volgen, doch de overste van het garnizoen, die den geheelen tijd bij zijn troep bleef, vroeg of de mannen niet eerst wilden gaan eten. Praat een soldaat over „eten”, dan kan hem de rest, zelfs een roemrijke loopbaan als filmster, gestolen worden. Men probeerde van filmische zijde, om den troep nog met een reep chocolade om te koopen, maar het was vergeefsche moeite, want de overste gaf bevel voor de lunch en daarmee was het pleit beslecht.

We weten niet hoeveel filmsterren er met een reep chocolade als gage genoeg zouden nemen, maar zeker is, dat deze Rijksartisten to the bitter end hun belangrijke rol speelden.

„Wat verdien ik u d'r mee, vriend?” riep een hunner tot een juist passerenden hulpregisser.

„Wassss?” vroeg de gehaaste Deutsche jongeling, die van de vraag blijkbaar niets begrepen had.

„Wasch.... wasch....” schreeuwde de vrager terug, „wasch je nek uit, vrijer!”

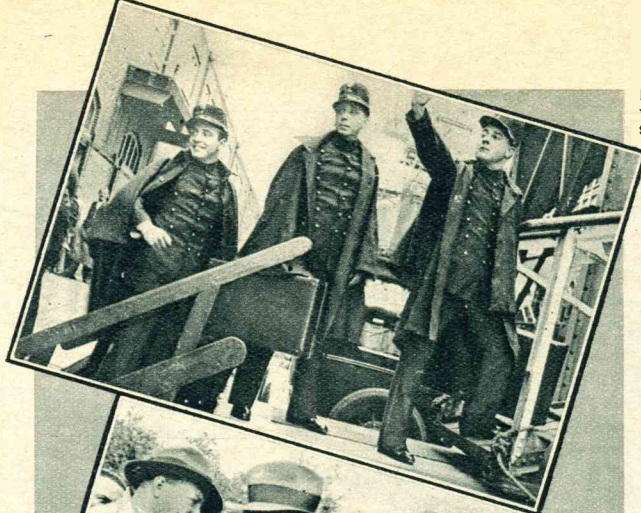
Van de plaats, waar wij stonden, konden we niet zien, of deze welgemeende raad ook werkelijk noodzakelijk was, maar zeker is, dat de jongeman nog sneller verder liep, dan hij was komen aanhollen.

Na den maaltijd was het weer aantreden en nu werden er close-ups genomen van den luit, die eenige malen in de microfoon de door hem te spreken woorden moest herhalen.

„Jansen en De Vries, uittreden!” luidde het bevel.

Jansen en De Vries, alias Johan Kaart Jr. en Willy Castello, meer alias Schele Manus en Dolle Dries, liepen naar voren en toen werd hun in de verzengende hitte van de absente tropenzone het volgende toegevoegd: „Jansen en De Vries, ik deel jullie hierbij mede, dat jullie voor den beoonden moed aan Sumatra's Westkust worden bevorderd tot sergeant. Ik wensch jullie geluk

Herr Doktor Zuzenoo instrueert aan den niet-lachenden luitenant den Duitschen tekst van de bevordering. — De regisseur Speyer (links) controleert de „Probe”.

Het afscheid op de terreinen van de Stoomvaartmaatschappij „Nederland”.

Het belangrijkste moment van den dag voor de Koloniale Reserve. De heer Benno, die met den heer Speyer het „draalboek” maakte, geeft een rondje „Sickesz”.

Een would-be koloniaal in doodsnood. Willy Castello was van emotie zoo gezwollen, dat geen enkele uniform hem meer paste. Ook de kepi was 22 maten te klein. Zelfs Beppie de Vries (Blonde Greet) zag het geval donker in.

In een Hollandsche film zitten ook Hollandsche „gijntjes”. Sylvain Poons moet „per abuis” op een bezeten stoel gaan zitten. Het publiek op den achtergrond lacht pas over eenige maanden als de film uitkomt.

scheid op het schip naar de Oost, straat-scènes met de Mop en Na Druppel, in de Jordaan en op een café-terras, waren, voor zoover zij reeds zijn geweest of komen zullen, betrekkelijk onbelangrijk, al was ook daarbij veel meer publiek dan in den „Leemkuil” te Nijmegen.

We willen geenszins vooruit loopen op het eindresultaat en nu reeds met een somber oordeel klaar staan, vooral niet wijl een regisseur als Speyer, die reeds verschillende groote films maakte, ook de leiding van „de Jantjes” heeft; maar toch vragen we ons af, of een nieuw gegeven niet verre de voorkeur zou hebben verdiend, want dat brengt altijd de verrassing van het onbekende verloop mee en al naar gelang de belangrijkheid van het onderwerp is het succes groot of kleiner. Thans is deze factor echter geheel en al uitgeschakeld en moet men het alleen hebben van degenen, die nieuwsgierig zijn en weten willen of: „de film nou wel net zoo is als het toneelstuk.”

Wij hopen echter van harte, dat een élatant succes ons in het ongelijk zal stellen.

Want wij gunnen het onzen bekende tooneelspelers, zooals Rika Hopper, Marie van Westervolgen, Fientje de la Mar, Aaf Boubert, Cissy van Bennekom, Jan van Ees, Cor Hermus, Louis Davids, en allen anderen, waaronder ook de reeds hiervoor genoemden, dat zij ook op de film hun reputatie zullen weten te handhaven en niet door het publiek erop attent gemaakt behoeven te worden, dat er eigenlijk toch tusschen toneel- en filmartiest een heel groot verschil is.....

L. VIERHOUT.

met deze onderscheiding. Mannen, ik stel jullie hierbij de sergeanten Jansen en De Vries voor en ik hoop, dat zij altijd een voorbeeld voor jullie mogen zijn. Hiephiephoera! Hiephiephoera! Hiephiephoera!”

Herr Doktor Zuzenoo (op iedere drie Duitschers komt één Herr Doktor voor, dus de naam doet weinig terzake) zette deze bevordering in het Duitsch om en daaruit bleek, dat men ook een Deutsche versie van deze Jantjesfilm wilde maken.

Thans keerde de heele karavaan aan Indië den rug toe en liep men terug naar Nijmegen, alwaar aan het hek van de kazerne nog een ontroerende scène met Beppie de Vries als Blonde Greet zou worden voltrokken.

Zoover is het echter niet gekomen. Er werd zoo lang geconfereerd tot de artisten moesten vertrekken om elders aan hun oorspronkelijk beroep van tooneelspeler te gaan voldoen. Aan de leiders restte de taak een andere plaats te bedenken om die vervallen scène te remplacieren.

Hiermede waren de belangrijkste buiten-opnamen voor de Jantjes-film geëindigd. Deze ééne dag kostte zoo ongeveer een 1500 Hollandsche guldens.

Andere buiten-opnamen, zooals het af-

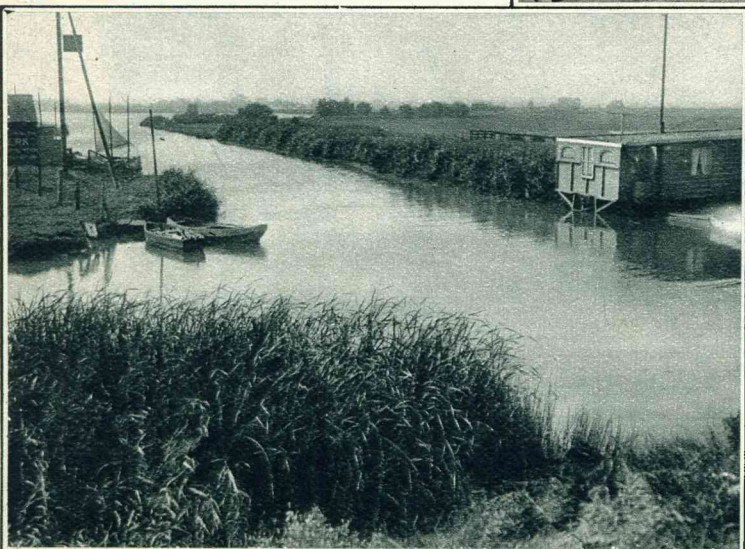

Nazomer in Monnikendam.

*In 't land van bloemen en water :
dorpsweg te Aalsmeer.*

Mooi

Aan den Poel te Amstelveen.

NOORD-HOLLAND

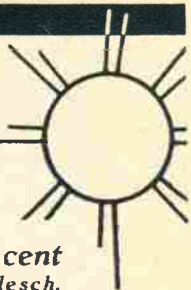
PHILEMA
gevuld met 'n
fluweelzachte
Marcepain en
Ananas.

Perl-gebottelde Zonneschijn!

Zon, lucht en water.... met spijt nemen we er afscheid van. Maar dubbel welkom is thans de heerlijke en boven alles gezonde drank: Perl! Het edelste uit zon-doofstooft Hollandsch fruit - flesschen vol zomerzon en gezondheid. Drinkt Perl als gezins-, tafel- of feestdrank en U geeft Uw lichaam stoffen die het noodig heeft...
's WINTERS MEER DAN OOI!

16 cent
per flesch.
(winkelprijs)
Statiegeld 5 ct.

RINGERS

Let op den naam!

TECHNISCH BRIEF ONDER WIJS

Waterbouwkunde
Betonb., Wegenbouw
Werktuigk., Scheepsb.
Gastechn., Verwarmt.
Machinist, Chautt.-Mont.
Electrotechn., Koeltechn.
Loodgieter, Radiotechn.
Timmerm., Meubelmaker
Schilder, Metselaar
Wagenm., Schoenmaker
Analist, Etaieur
Boekhouder, Typograaf
Handelsc., Nederlandsch
Fransch, Duitsch, Eng.
Prospectus, proefles
en inlichtingen gratis

ITMO HILVERSUM 12

ADVERTEEREN DOET VERKOOPEN

VERSTOPPING....

en een goeden stoelgang worden
geregeld en bevorderd
door

BOOM's LAXEERPILLEN

Deze
pillen verdrijven
overtollig gal en slijm.
Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels
à 30 en 55 cent per doosje.

Droste's Verpleegster Cacao in prijs verlaagd! In kwaliteit gehandhaafd!

De prijzen van Droste's Verpleegster-Cacao zijn opnieuw belangrijk verlaagd, nl. met 25 cents per bus van 1 K.G. Een aanmerkelijk verschil dus! De prijzen zijn nu zelfs lager dan vóór 1914.

$\frac{1}{2}$ K.G.bus F 2.— in plaats v. F 2.25
 $\frac{1}{3}$ K.G.bus F 1.10 " " " F 1.25

Droste's Verpleegster Cacao is, zoals U bekend, ook verkrijgbaar in zakken van 1 K.G. met originele fabriekssluiting. De prijs hiervan is 'van F 2.— op F 1.80 teruggebracht. Deze fabriekssluiting waarborgt U de echte

**DROSTE'S
VERPLEEGSTER CACAO**
ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

Nu
even
wachten.

Eerst een stukje Wrigley's Kauwgom om een frissche mond en keel te houden, dan smaakt de volgende sigaar of sigaret veel lekkerder. Wrigley's houdt de adem zuiver, de tanden schoon.

2 soorten: P.K. (zuivere pepermuntmaak),
Spearmint (pittige kruisemuntmaak).

WRIGLEY

SCHERK
PARIS NEW YORK

**Blond?
Brunette?
De voorkeur heeft
de mooie
vrouw!**

De haren, blond, bruin of zwart, het goed gevormde kapsel, het aardige hoedje, zij vormen slechts de omlijsting voor de eenige hoofdzaak: Het gezicht. De levende uitdrukking van ons innerlijk, trekt den blik tot zich, magnetisch, zou men kunnen zeggen. Verzorg het goed, zoodat het mooi wordt en mooi blijft. Scherk Face Lotion helpt daarbij. Wrijf het gelaat - minstens 's morgens en 's avonds - ermee af. De huid wordt er voortreffelijk van, zacht en zuiver. Meesters - hoe onaangenaam is reeds het woord - zijn verdwenen. Is de huid te droog, dan ontstaat een sterker prikkeling. In dat geval, maar ook slechts dan, moet U met enkele dropjes Scherk Facial Oil masseren. Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met opschrift Scherk.

**Scherk
Face
Lotion**

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Beertstraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoekt echter nauwkeurige opgave van adres. Per flacon 0.75, 1.20, 2.30, 4.50.

AMSTERDAMS NAUWSTE D

(OVERTOOM-SLUIS)

MS NAUWSTE DOORVAART

(OVERTOOM-SLUIS)

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Jenny's blik ging de zaal rond, en bleef rusten op een paar tintelende, schuldige oogen, die over den rand van een laken heen naar haar loerden. Luke! Had weer wat uitgehaald.

Toen zij naast hem stond, zei hij: „Hongerigen spijzen en dorstigen laven.” Hij plaagde Jenny altijd met haar liefdewerk. Niet dat hij het iets bespottelijks vond, maar 't was zoo'n maniertje van hem, om grappig te zijn.

„Kom eens hier met je oor, Jenny. Ik heb een erwtschietster en een stelletje propjes — en nou denken ze, dat 't muggen zijn.”

„Luke, geef hier dat ding....”

„Toe, Jenny.... ik ga dóód, als ik niet.... laat me nou, Jenny.”

Zij stond roerloos, stom. Hij had dat woord zoo luchtigweg gezegd. Haar hand kwam op zijn schouder. Jenny liep door.

„Jenny, er zijn muggen....”

Maar 't kon hun nu niet meer schelen. De groote ruimte werd knus, ze voelden weer belangstelling en neiging tot pret maken. Zóó makkelijk kreeg Jenny hen aan 't lachen en dollen, vergetend de pijn en de verveling, en dat er voor de meesten van hen geen hoop meer in 't leven was. Weer was de opstandigheid voor een dag afgewend. Niemand zou kunnen zeggen, wat het was of hoe zij het deed. Het was het talentje van Jenny.

Haar talentje! Daar was het zoo makkelijk mee uitgelegd, en het was zoo licht aan den gang te krijgen, en 't was zoo rustig, er op te rekenen, en zoo'n troost, het bij je te hebben.

Maar als die ééne er niet geweest was, met dat talentje....

Vierhonderdvijftig verminkte soldaten, die de verveling van het hospitaal-leven op vierhonderdvijftig verschillende manieren opnamen. Die niet alleen het tegenwoordige verduren moesten, maar ook het onherstelbare verleden, en zijn eindeloze gevolgen. Jenny zag iederen man zijn eigen oorlog voeren, en al die oorlogen gingen donderend langs haar heen, vol met zwavel en vol met vlaggen. En de schaduwen daarvan vielen vooruit door de jaren heen, naar de groote duisternis, die wachtte tot die vierhonderdvijftig aankwamen langs een weg van trage, moeilijke dagen en gelaten moed, niet onvermengd met hoop. Benjy Fram, die een arm kwijt was, en geregeld werkte, om een linkerhand te oefenen tot zijn vroegere arbeid, horloge-maken. De zaal met ruggegraat-kwetsuren. De gegasten. De zielszieken. Zij, die met een verband om hun oogen lagen. En de zwellende stroom van hen, die na al die jaren van huis moesten om hier binnen te gaan — en niet meer terug.

„Ik wou,” dacht Jenny in een schroeiend oogenblik, „ik wou, dat die wijze heeren, die vergaderingen houden om heel voorzichtig en politiek te beslissen, of we nog meer oorlogen zullen krijgen of niet — of al die kleine snoezige babies, die nu net leeren loopen, zullen moeten.... zóó worden — o, ik wou, dat die hun besprekingen hier in het gebouw konden houden! Ik wou, dat ze op zaal 17 kwamen vergaderen, dan konden ze zien, hoe Benjy Fram zit te martelen om met zijn linkerhand een horloge in elkaar te zetten. Ze moesten eens komen praten met Erney Gray, die aan een scheepje zit te knutselen en soms 'n deuntje fluit, en dóód moet! En met Luke!” Haar oogen vonkten. „Ik wou, dat ze eens om konden ruilen — dat zij die jongens werden! En dat zij — mijn goeie dappere jongens — op konden staan en wegloopen!”

In de tweede week van Februari gebeurde er iets verschrikkelijks. De zalen werden geteisterd door een influenza-epidemie. Er zaten te veel menschen bij elkaar gepropt. Dat had dr. Huffy wel geweten, maar hoe moest hij anders? Er kwamen er maar steeds meer vragen om toelating. Behoor-

lijke huisvesting, uitbreiding, moest wachten op de heeren No. 11 wetgevers. En die hebben den tijd. Hij kon geen ziek mensch huiverend op de stoep laten staan, omdat de heeren op de kussens nog niet uitgepraat waren over de manier waarop en 't geld waarvàn, en 't ten slotte niet eens konden worden, en 't dus maar uitstelden tot een volgende zitting.

Maar nu nam hij het zichzelf kwalijk, en hij werd oud van zelfverwijt. Het deed er niets toe, dat die gevallen, vóór die epidemie kwam, tóch al ongeveer hopeloos waren — ofschoon dat woord in no. 80 nooit werd uitgesproken. De gelederen dunden iederen dag. De jongens waren zaal 10 en zaal 17 al de bosschen van Belleau gaan noemen — zooveel sneuvelden er daar.

Jenny had nachtdienst. Omdat zij maar niet kon leeren, de ellende langs zich heen te laten gaan, strompelde ze naar haar kamer, toen 't licht werd, en zij liet zich voorover op haar bed vallen — een klein hoopje verdriet.

„Ik blijf hier vast niet voorgoed. Ik hou 't niet uit. Den een of anderen dag ga ik weg, vóór ik oud word. Wie weet hoe gauw al. Misschien van 't voorjaar.”

Zij hoefde niet meer te tobben over Wally z'n oogen; Wally kon nu zien, in een ander licht. Zij hoefde niet meer bang te zijn, dat Benjy Fram de kunst, om horloges te maken met enkel een trage linkerhand, nooit zou leeren. Benjy was daarheen gegaan, waar geen horloges noodig waren, om de slepende uren af te tikken. En Luke met zijn proppenschietster en zijn guitige oogen. Hij had op 't laatste naar Jenny gevraagd.

„Wat wou je hebben, Luke?”

„Jou.... Jenny.” Even tintelde nog de oude geest onder de zinkende oogleden. „Hongerigen spijzen en dorstigen laven.”

En toen was er daar niemand meer dan Jenny — voorovergezonden....

Nog was de klimop om het venster, zwiepde en fluisterend: „Wie gaat er heen? Wie zijn er al weg? Wie volgt?”

Erney Gray, die het scheepje gemaakt had; en de Lange daar in den hoek.... inky-pinky-parlez-vous. En eindelijk de jongste dokter.

In een donker, angstig uur schoten dr. Huffy en Jenny elkaar in een gang voorbij.

Hij keerde zich om en riep haar terug. De oude dokter wist, hoe Jenny alles te zwaar opnam, zichzelf nooit sparende, en hij paste op haar, zoo goed hij kon, met nóg vierhonderdvijftig zorglijke gevallen.

„Krijg jij tegenwoordig wel genoeg slaap?” vroeg hij, en hij keek haar met een scherp onderzoekenden blik aan.

Zij vroeg, zoo eenvoudig, alsof hij een van haar jongens was:

„Krijgt u tegenwoordig wel genoeg slaap?”

„Ik kan 't beter missen dan jij.”

„De jongens kunnen u niét missen.”

Het drama van den jongsten dokter rees tusschen hen op. De oude dokter zuchtte, trok zijn schouders recht en deed zijn best, om jonger en frisscher te lijken.

„Ik ga strakjes naar bed.”

Zij bleef staan, toen hij doorliep en keek hem na — zij wist wel, dat hij niét naar bed zou gaan.

Soms verbeeldde Jenny zich, dat zij de geesten van de jongens terug zag komen, om—door de donkere vertrekken te dwalen, topperig over dingen, die ze nog hadden willen doen of zeggen — in heimwee naar 't vroegere gezelschap. Het scheepje van Erney stond op een tafeltje in een zijgang, omdat ze niet goed hadden geweten, waar ze er mee heen moesten. Avond op avond zag Jenny hem er verlangend overheen buigen. Op een keer bleef zij staan en zij sprak tegen hem. „Ik zal 't voor je

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-

GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukt, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy geloofte, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkskandidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vlieger. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel zwaar vermist, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegster des te meer. Jenny's genegenheid voor Windy groeit intusschen. Van het Kerstfeest en den Oudejaarsavond weet zij opnieuw iets bijzonders te maken.

bewaren, Erney, tot je 't af kunt maken." En zij nam het mee naar haar kamer.

Als de dingen Jenny boven 't hoofd groeiden, glipte zij Windy's kamer binnen. Met haar kalme handen gevouwen in haar schoot zat ze bij zijn raam, starende naar de lijn, waar de kromme heuvels den loodgrauwen hemel op hun oude schouders hielden.

Eéns had Windy Jenny noodig gehad tot steun en troost — nu was hun verhouding veranderd; nu had Jenny hem noodig. Windy wist dit niet. Ten minste, zij dacht van niet. Er was veel, dat Windy niet wist — daarom kon ze naar hem toe gaan.

Maar hij scheen toch te voelen, wat zij noodig had. Hij praatte niet over het hospitaal en zijn tragedies, maar over het leven — daarginds! Die gelukkige, gelukkige menschensoort — die troetelkinderen der goden — die leefden in een verrukking van ongebroken en onbelemmerde vrijheid, met de heele wereld aan hun voeten. (O, konden wij daar ook maar bij zijn!) Die kolossale prestaties daar; de prikkelende mogelijkheden; de wedijver, de haast, de vooruitgang. Al die verkeersmiddelen, die rondvlogen. Het klonk allemaal zoo ongelooflijk — en het was waar!

Jenny had zoo'n idee, dat Windy, ofschoon hij hier lag, méér tot de wereld hoorde, en er een zuiverder kijk op had, dan die menigten, die door de volle straten woelden. Zooveel jaren in een hospitaal — en hij had zijn wereld niet alleen bijgehouden, hij had een zoo scherpzinnigen, onpartijdigen blik gekregen op haar methodes, haar misgrepen, haar groote mannen en haar neigingen, dat het wel profetie leek.

Hij sprak over al die dingen. Hij sprak over de merkwaardige opeenvolging van kleine wezentjes, die het bestaan beginnen, en het dan weer afleggen, na hun taak vervuld te hebben. Van hier uit — van die kleine kamer in de hoogte — leek de spanne van een leven maar een paar centimeters wijd, en zooiets kon je je met geen mogelijkheid denken als iets, dat met zichzelf ophield — het moest een schakel zijn. Zij spraken over denkers, die met hun geest dolven in de wetenschap, en kostbare gedachten boven haalden voor andere denkers, om over te nemen, en er hun eigen gedachten aan toe te voegen... en zoo verder en verder, door onafgebroken reeksen van jaren heen. En onderwijl voeren de sterren maar steeds haar cirkelgang uit; en de eeuwen gaan voorbij.

Het waren tijden van ademlooze geestdrift voor Jenny. De lucht werd anders, ging trillen, en door de kleine ruimte kwam de stem van Windy tot haar. Als het donker werd, en zij elkaar niet meer konden zien, bereikte die haar nog — zijn stem! Hij besepte natuurlijk niet, hoe heerlijk het was, of hoe het vleugels gaf aan Jenny's geest, als hij zoo sprak. Of was het dit alleen, dat Jenny, door de oogen van een onsterfelijke en onbeantwoorde liefde, hem zag als een jongen god — Mercurius, den snelvoetigen, die gevleugelde sandalen droeg... Ach, Jenny!

Het was een Zondagmorgen. Het Blijvend Gedeelte had kerck. De loopende patiënten waren naar huis aan 't schrijven, de meesten ten minste; een troepje (de stakkers) waren aan 't voetballen. De beteren waren beter, en de ergsten niet erger, en er waren geen nieuwe gevallen. No. 80 zette weer eens zijn beste beentje voor.

De lente was niet ver meer weg, en er kwam 'n vleugje van vooruit, dat Jenny vlak in het gezicht raakte.

„Ik wou, dat ik maar eens ergens heen kon,” peinsde ze, als ieder ander meisje, dat de zon ziet probeeren te schijnen. „En ik ben benieuwd, wat we dit voorjaar voor hoedjes krijgen, — ik hoop een model, dat stáát bij een gewoon rond gezicht.”

Zij zat met een groot boek voor zich — daar schreven de dokters iederen dag hun orders in. Nu is een doktershand een griezelig geheimschrift, waar geen code of woordenboek voor bestaat. Maar toch moest het in 't Engelsch vertaald worden, zoodat het dagwerk zijn voortgang kon hebben.

De nauwgezette Jenny zat al haar aandacht in te spannen, en zij wou geen zinnetje opgeven, voor zij er werkelijk den zin van ontdekt had. Zij deed haar oogen dicht en stelde zich den betrokken patiënt voor, en de gewone methode van den betrokken dokter, en dan deed ze haar oogen open, en keek naar het malle kronkeltje, dat een woord moest voorstellen. Zij had het!

„Latijn zou makkelijker zijn,” zuchtte Jenny, en ze wou, dat er eens een pretje voor haar kwam.

Tegen den middag kwam er een boodschap in 't hospitaal, dat er in een van de huisjes op den heuvel een invalide veteraan ziek was — hij zat alleen en moest hulp hebben. Dr. Williams, die de buiten-patiënten had, maakte zich dadelijk klaar om te gaan; de buitenverpleegster was ziek, hij nam Jenny mee.

Na een uur klimmens over slechte wegen en bonkige paden vonden zij het huisje. Daarbinnen lag een man in koortshitte te mompelen en te woelen. Williams onderzocht hem, schudde het hoofd.

„Weer influenza. Arme kerel.”

Zij keken met medelijden het eenzame, kale kamertje hoog op een heuvelhelling rond — hier had weer een soldaat zijn dapperen strijd gestreden, en verloren. Want hij zou hem verliezen. Dat was duidelijk.

Maar zij hadden in No. 80 geleerd, nooit op te geven, dus sprak dr. Williams snel en beslist:

„We zullen hem naar 't hospitaal laten brengen, en zien, wat we doen kunnen. Een ander dan Jake zou hier geen zieken-auto naar toe krijgen, maar 't zal Jake wel lukken, dus we moesten hem maar direct gaan halen. Ik had Jake beter meteen mee kunnen nemen.”

„Gaat u maar. Ik blijf wel hier.”

„Ik vind 't niet prettig, om je alleen hier te laten.”

„Waarom niet? Ik ben absoluut niet bang. Ik heb 't al zoo dikwijls gedaan, iedere verpleegster trouwens. Zoo ver is 't niet. Komt u maar eens bij 't raam kijken. Als ik hier sta, zie ik zoo 't hospitaal.”

Hij stond fronsend na te denken, wat het beste was.

„Als je zeker weet, dat 't je niet hindert, moest ik maar zoo gauw mogelijk gaan.” Hij keek op zijn horloge. „'t Is nu één uur. Reken maar, dat we tegen half drie terug zijn. Ik weet nu den weg, dus zal ik er wel wat korter over doen.”

Maar toen hij al buiten was, kwam hij terug.

„Hoor eens — 't bevalt me niet. Ik kan 't gewoon niet hebben. Anderhalf uur is een heele tijd. We hebben aan hem gedaan, wat we konden. Hij zal waarschijnlijk de eerste uren slapen, en ik zie niet in, wat 't voor nut heeft, als je hier blijft. Maak je maar klaar en ga mee.”

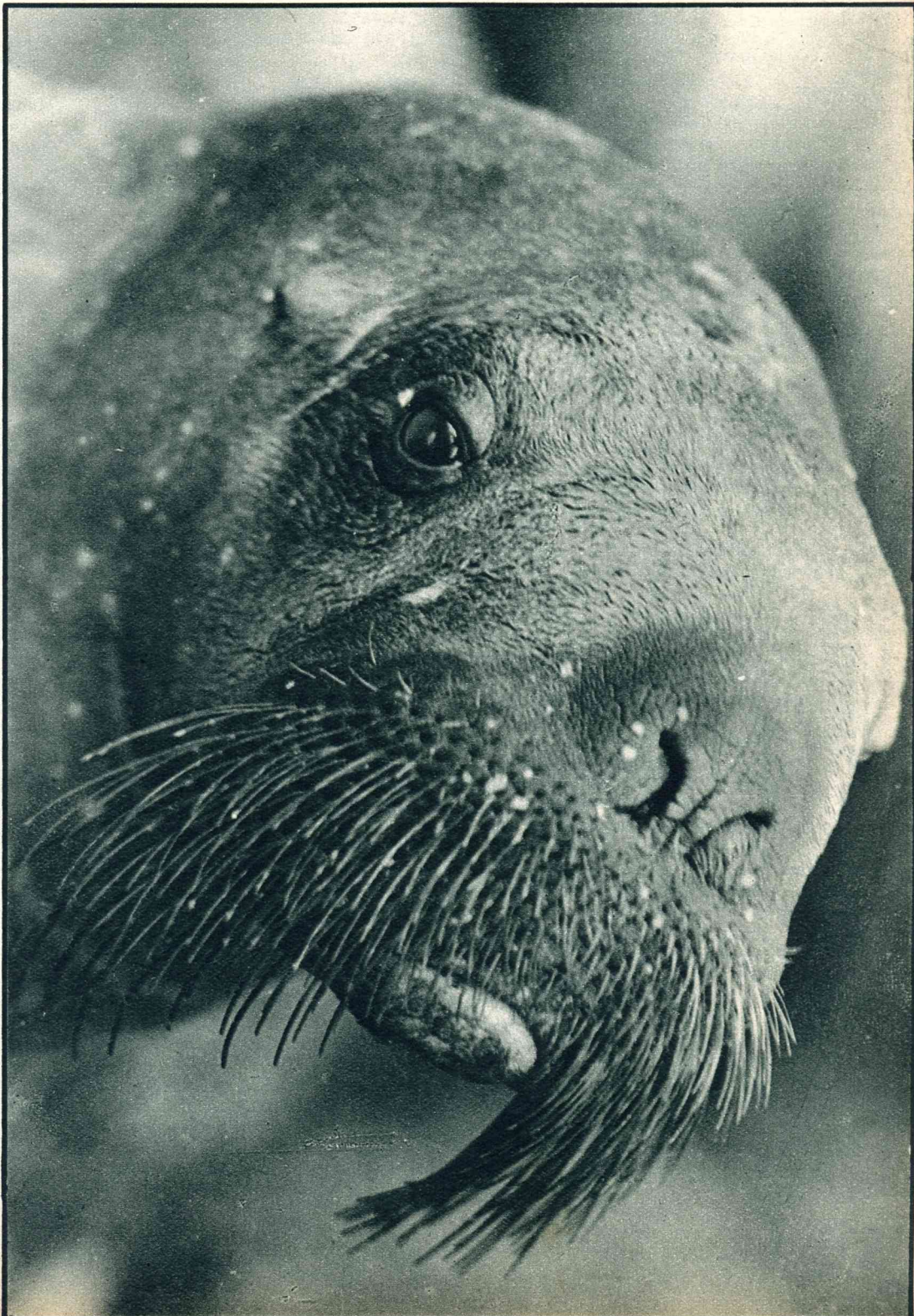
Maar Jenny wou niet.

„Maak u nu alstublieft geen zorg over mij. Die paar uurtjes zijn zóó om. Ik ben blij, dat ik de kans krijg, om er eens uit te zijn, — ik had een verzetje nodig.”

Gerustgesteld ging hij weer heen, met een droog lachje om Jenny's idee van een „verzetje”.

Jenny stond op den drempel, en zag zijn wagentje laveeren en bonken over den slechten weg, en eindelijk achter een bocht verdwijnen. Jake zou al zijn handigheid noodig hebben, om een zieke zóó beneden te krijgen, dat het hem meer baatte dan schaadde — maar Jake kon het. Jake kon zelfs schokken op een kalmeerende manier.

Wat een uitzicht uit die hut! Winter of zomer, de open vrije natuur. Het hospitaal was een stuk speelgoed, dat je in je hand kon nemen, en daarachter lag een stad, bestaande uit een paar tandenstokers en een paar sliertjes rook. Groote vlakken gouden verte, en mijlen en mijlen golvend heuvelland.

In het zonnebad.

„Ik wou dat ik er over hinkelen kon, van den eenen heuvel op den anderen!”

Maar zij moest naar binnen, naar haar patiënt kijken.

Jenny begon de kamer op te knappen. Zij proppte papier in de stukkende ruiten, om de kou tegen te houden; waschte de borden; stapelde het hout achter de kachel op tot een keurigen stapel. Vegen dorst zij niet, maar zij schoof het ergste bij elkaar tot een hoopje en trok er triomfantelijk het kleed overheen. Toen ze zich naar bed wendde zag zij, dat hij zijn oogen open had en naar haar keek.

Hij glimlachte flauwtjes en sprak.

„Daar hebben we waarachtig 't Rooie Kruis! Overal bij de pinken, wat? Hoe heb je me gevonden, kruisje?”

Zij legde haar koele vingers om zijn heeten pols.

„Doodmakkelijk. Ik ben een bergpad opgeklommen — en toen lag je daar.”

Onuitsprekelijke dankbaarheid sprak uit zijn uitgeleefde oogen.

„Fijn als er weer voor je gezorgd wordt. Zoo huiselijk. Ik heb 't al zoo lang alleen gerooid. Ik had 't wel volgehouden — maar — de kou kreeg me te grazen.”

„Ze halen de ambulance voor u; als we u maar eerst in 't hospitaal hebben — dan bent u zoo beter.”

Hij wist wel beter, maar gaf haar een ferm lachje.

Zijn vingers raakten het wit van haar uniform aan.

„Leuk. Dat goed en dat mutsje. Zitten allerlei herinneringen aan vast. We hadden in Frankrijk prachtverpleegsters. Prachtmeisjes. Die haalden je heelemaal weer op. Er was er een . . . u kunt 't allemaal lezen in een schrift — dagboek — bovenste la van dat kastje.”

Zijn oogen smeekten Jenny, het te lezen, den glans van die gebeurtenissen in deze hut te brengen, waar het levensvlammetje flikkerde en kwijnde.

„Er staat een heele oorlog in dat schrift.”

Jenny dolf tusschen oorlogs-souvenirs. „Is dit 't?” Zij stak een klein schriftboek met groen kaft omhoog.

Hij knikte.

Toen Jenny zag, dat hij weer buiten bewustzijn raakte, nam zij een stoel mee naar het raam en begon te lezen.

Er liep een schaduw over de bladzijde van het boekje. Verschrikt keek Jenny op. Haar hart stond stil. Uit het Noordwesten kwam een zwarte wolk met ontzettende snelheid nader, den hemel verduisterend.

Jenny legde het boek neer, liep op haar teenen naar de deur, ging naar buiten.

Zij had nog nooit zoo'n wolk gezien. Dichte, woelende rook met rafelende randen.

„Misschien lijken ze van zoo'n top af erger. Want anders. . . . als die wolk is, waar zij op lijkt. . . .”

Hoe kon zij, Jenny, een wrak schuurtje en een zieken man op den grond houden tegen zódiets? Zij wist maar al te goed, wat het was. Een sneeuwstorm. Sneeuw en ijzige rukwinden en jachtende ijsnaalden, en de dood voor eenieder, die er zich in waagde. Over een kwartier kon 't hier zijn, en 't kon dagen duren.

Jenny besefte ten volle, hoe leelijk zij in de knel zat. Zij ging tegen den muur staan, met het gezicht naar den schrikwekkenden hemel, en in de volgende paar minuten doorleefde zij een heel leven. Een kinderlijke angst omvatte haar — de wilde aandrift, om dien storm te ontvluchten. Zij voelde dat haar voeten haar snel genoeg naar beneden konden brengen, het voetpad

af en het hospitaal in, vóór de storm uitbarstte. Toen dacht zij aan hout, en zij holde gejaagd rond, om iets te zoeken, al wat maar branden kon, ter beschutting tegen het dreigende. Zij vond vier of vijf stukken hout, wat spaanders, een bezemsteel — en de drempel bestond uit een flink blok hout. Jenny sleepte het naar binnen. De wind was al stevig, en zij had al haar kracht noodig, om de deur dicht te krijgen.

„Als dr. Williams en Jake 't maar niet in hun hoofd halen, om vanavond nog hierheen te komen. Ze halen het toch niet — 't zou gewoon zelfmoord zijn, om 't te proberen.” Toen begreep zij, met een gevoel van opluchting, dat Williams al in den storm zou zitten, voor hij het hospitaal bereikte. Hij mocht al blij zijn, als hij heelhuids weer binnen kwam.

De patiënt sliep. Jenny overzag snel haar houtvoorraad, en stelde vast, welke artikelen in het vertrek zij zou kunnen verbranden. En de wereld verdonkerde; en de storm sloeg toe.

Zij had nooit gedacht, dat een huis zoo kon schudden, en toch nog blijven staan. Zij hield haar spieren taai, om tegen iederen nieuwen aanval bestand te zijn. „Als 't ons lukte, den kant van het hospitaal op te rollen, als het begint, valt 't nog wel mee. Stel je voor, hoe ze op zouden kijken, als ze net ongerust begonnen te worden. De hoofdverpleegster zou natuurlijk spinnijdig zijn: Jenny, zooiets kunnen we niet hebben. 't Is tegen de voorschriften, om binnen te komen rollen. Je schijnt maar niet te kunnen leeren, dat je je waardigheid moet behouden. En de huizen van de patiënten kunnen we in geen geval binnen laten.”

En dan liep ze nijdig weg. Maar later zou ze weer bijdraaien, en dan kwam ze Jenny zeggen, dat ze het huisje buiten moest zetten, een beetje opzij en een eindje naar achteren.

Maar er werd niet gerold. Het hutje, dat wel andere stormen en andere winters had doorgemaakt, hield het ook nu uit. En Jenny klopte tegen de muren en zei, wat ze van de jongens gehoord had: „Hallo, huis! Hou je taai, huis!”

Sneeuw schutte de wereld af. De vage stad verdween, en het hospitaal, en de hinkelheuvels. Zelfs de grond, waar zij op stonden. En er was niets meer over van het heelal dan vier bevende, kreunende wanden, die gevaarlijk stonden te balanceeren in een gillende draaikolk van windvlagen; en een zieke man, die met moeite adem haalde; en Jenny.

Jenny stak de lamp aan. Zij begon weer aan het dagboek, dat hij haar had willen laten lezen.

De storm hilde, het huisje schudde — Jenny was daar niet meer. Jenny was bij de Drie Vroolijke Ridders. Zoo hadden zij zichzelf genoemd — drie jongelui — toen zij elkaar op een avond in een café troffen, nadat zij hun meisjes van 't dansen naar huis hadden gebracht. Amerika had dien ochtend partij gekozen in den oorlog, en er zaten waarschijnlijk door het heele land andere jongelui bijeen aan tafeltjes, zooals deze drie, hakend naar avontuur, trillend van opwindung. Zij zouden dienst nemen, zij zouden naar Frankrijk gaan, zij zouden roem en eer winnen. Eens, als zij stokoude mannen waren, zouden zij op diezelfde plaats nog eens bij elkaar komen. Dan zouden zij aan datzelfde tafeltje het prikkelend verhaal vertellen van hun jeugd en hun drift. Zij stonden alle drie op en met tranen in hun stemmen verplichtten zij zich tot daden van dapperheid — met soda-water.

De Drie Vroolijke Ridders in Frankrijk. Dan en Ronny en Smoke. (Deze hier was Dan.) Zij stonden inderdaad op Franschen bodem. Wie had het kunnen denken? De droom kwam uit: romantiek, avontuur, prikkels. Zij waren onder de eerste Amerikanen, die naar den overkant gestuurd werden, om de afgetobde Fransche troepen te helpen.

(Wordt vervolgd).

Twée in een vliegtuig

door

Clara Louise Burnham

Geraldine Melody's vader is gestorven. Haar stiefmoeder, die novit van het meisje gehouden heeft, wenscht dat zij haar intrek neemt bij een neef van den heer Melody, Rufus Carder, die in een afgelegen streek een boerderij beheert. Geraldine heeft echter een afschuw van Rufus en tracht op alle mogelijke manieren in eigen onderhoud te voorzien. Door vele teleurstellingen ten einde raad, besluit zij aan den wensch van haar stiefmoeder gevolg te geven. Zij ontmoet Carder in een restaurant, maar maakt te voren kennis met juffrouw Upton, de gemoedelijke eigenares van een winkeltje, aan wie zij haar moeilijkheden vertelt. Het meisje komt op de boerderij, waar de rijke Rufus als een tiran over zijn personeel regeert; zelfs zijn oude moeder moet zich van vroeg tot laat afslaven. De jonge landeigenaar vervolgt Geraldine met zijn attenties, en als het meisje in haar afwijzende houding volhardt, laat hij haar een cheque zien, die door haar vader moet zijn vervalscht. Een half-idiote jongen wordt met haar bewaking belast, maar laler speelt deze een belangrijke rol bij haar bevrijding. Juffrouw Upton, door medelijden getroffen, zet een jongen advocaat aan 't werk, om het meisje van wie zij naam noch adres weet, op te sporen. Hij slaagt, en met behulp van zijn vliegtuig schaakt hij Geraldine op zeer sensationele wijze. — De huwelijksreis van het jonge paar wordt per vliegtuig gemaakt.

Deze zeer bijzondere, van begin tot eind boeiende roman, waarin ook de humor niet ontbreekt, staat tegen den gewonen prijs van 17½ cent, ingenaaid, en 70 cent in luxe prachtband, ter beschikking van onze abonne's. Bezorgers en agenten zijn verplicht u een exemplaar aan te bieden, terwijl het boek eveneens aan onze kantoren verkrijgbaar is.

Hieronder volgt ter kennismaking een gedeelte uit het verhaal.

Juffrouw Upton was in stad, om nieuwen voorraad voor de zomerdrukke in te slaan. Zij had 'n winkeltje in 't mode-plaatsje Keefeport, en ook een in het dorp Keefe zelf, en het liep tegen Juni. De tijd naderde, dat zij zou moeten verhuizen.

Juffrouw Upton was buitengewoon gezet; hierdoor had het voorzichtige uitzoeken, uren lang, haar zeer vermoeid. Haar gezicht was bloedrood, toen zij een goedkoop restaurant binnenging, om rust en verkwikking te zoeken. Zij steevende met de grootste snelheid, die zij ontwikkelen kon, naar het eenige leeg tafeltje, en op haar gezicht stond het snakkend verlangen te lezen, die veilige haven te bereiken, vóór iemand anders er oog op kreeg.

Nauwelijks echter zat zij op haar gemak in een kreunenden stoel, of het werd haar duidelijk, waarom dit eene tafeltje leeg was gebleven. Er trok onophoudelijk een stevige tocht langs; de linten van haar hoed gingen er van aan 't wuiven.

„Dat zal niet gaan,” mompelde juffrouw Upton. „Ik ben veel te bezweet.”

Zij keek rond door de rumoerige, hongerige menigte, en haar blik viel op een tafeltje, waaraan alleen een jong meisje zat.

„Zij zal wel 't land hebben, dat ik er bij kom, maar daar kan ik niets aan doen,” ging ze voort, terwijl ze de riempjes van haar tasch over haar pols schoof, en met beide handen de randen van de tafel greep.

Zij kwam overeind en begon den overtocht, met nieuwe bezorgdheid in haar oogen.

Toevallig kwam er op hetzelfde moment een man op de tafel van 't jonge meisje af, een man met een lang mager gezicht en ronde schouders; met kleeren, die slechts pasten, en een liggenden boord, die een paar maten te groot was — klaarblijkelijk een buitenman; wat ook bleek uit de ongemakkelijkheid, waarmee hij zich hier bewoog.

Juffrouw Upton begreep zijn bedoeling.

„Laat hij maar in den tocht gaan zitten,” dacht ze. „Hij ziet er niet naar uit, om 't ooit van zijn leven warm gehad te hebben.”

Haar bolle gestalte bereikte met een nieuwe krachtsinspanning 'n verbazingwekkende snelheid. De man zag, wat zij wilde, en bijna tegelijk kwamen zij bij het begeerde doel aan.

De paraplu van juffrouw Upton besliste den kamp. Handig bewoog zij die zoo, dat de wedren voor haar mededinger een hordenloop werd, en het peinzende meisje aan het tafeltje keek een beetje verschrikt op, toen een rood gezicht boven een breede gestalte haar triomfantelijk in de bruine oogen keek. Toen keek het meisje naar den verslagen tegenstander, en het geval werd haar duidelijk. De man stond te mopperen tegen de paraplu, die juffrouw Upton met zegevierende kalmte tegen haar stoel zette, en z'n dunne lippen vertrokken zich tot een leelijken trek van ergernis. Toen ontdekte hij de leegde tafel, en trok daar op af met een haast, die al aan tal ijke voorgangers overbodig was gebleken.

„Neemt u niet kwalijk, dat ik u stoort,” zei juffrouw Upton, nog wat opgewonden van den wedloop, „maar als u mij niet gehad had, had u hem gehad!”

Het meisje was droevig gestemd — het leutige gezicht tegenover haar, vol hartelijkheid en opgewektheid deed haar goed, zooals een vroolijk vuurtje goeddoet in een donkere, sombere kamer.

„Dan heb ik u maar liever,” gaf ze ten antwoord. Juffrouw Upton lachte. „Wat 'n leelijkheid, hè?” zei ze. „En hij was zoo nijdig als een spin!”

Terwijl zij het menu in de hand nam, zag zij, dat er een traan kwam op de donkere wimpers tegenover haar.

Het meisje veegde dien traan snel weg, keek op en zag den blik van hartelijk medelijden op 't gezicht van haar nieuwe gezellin.

„En ik heb óók liever, dat u 't bent, die me ziet huilen,” zei ze. „Ik kan er niets aan doen,” ging ze wanhopig voort. „'t Komt aldoor terug, wat ik ook doe — en ik moet eten.”

„Arme stakker,” zei juffrouw Upton, zoo van harte, dat het een beetje troost scheen te geven. Toen zij haar lunch besteld had, sprak zij het meisje, dat dapper haar best deed om te slikken, weer aan.

„Woont uw familie hier in de stad?” vroeg zij op den toon, waarmee men tot een bedroefd kind spreekt.

„Als dát waar was!” antwoordde het meisje. „Als je familie hebt, hoef je toch niet te huilen.”

„Nou nou, arm kind!” zei juffrouw Upton, want het meisje zette de tanden in haar onderlip en een minuut lang leek het, dat zij den drang van haar gevoelens niet zou kunnen bedwingen; haar zelfbeheersching bleek echter tegen den toestand opgewassen te zijn — zij vocht den opkomenden

snik weg. Juffrouw Upton nam dien strijd waar, en sprak de eerste minuten niet. Haar lunch werd gebracht, en zij sneed een broodje open. Nu en dan keek zij heimelijk naar het meisje, dat ijverig boter zat te smeren op kleine stukjes brood, en die naar haar onwilligen mond bracht.

Toen juffrouw Upton dacht, dat ze het wel wagen kon, sprak zij. „Hebt u dan niemand, die voor u zorgt?” vroeg zij.

„Niemand,” was het antwoord; maar het meisje sprak nu met vaste stem. Klaarblijkelijk had zij de kalmte der wanhoop bemeesterd.

„Dat lijkt me haast onmogelijk!” antwoordde juffrouw Upton, en haar stem en houding waren zoo vol medelijdende belangstelling, dat het bedroefde meisje zich dankbaar toonde — met een langen blik, die rechtdoor scheen te gaan van juffrouw Upton's bezorgde oogen naar haar buitengewoon goed hart.

„U bent een hartelijke vrouw. Als u meisjes in uw familie hebt, hoeven ze niet lang te zoeken, als ze troost noodig hebben.”

„Ik heb geen meisjes in de familie. Ik heb óók zoowat niemand; maar 't komt er voor mij niet op aan — ik ben oud en zuur. Ik verdien mijn eigen kost. Ik heb een winkeltje.”

„Dat wou ik ook zoo graag — mijn eigen brood verdienen,” zei het meisje. „Ik heb 't genoeg geprobeerd.” Weer hield zij een poosje haar onderlip met haar tanden in bedwang. „Eerst heb ik 't in de winkels geprobeerd. Toen met dienen. Ik ben bij een familie geweest als binnenmeisje. Ik...” zij maakte een kordate slikbeweging, „ik wil best aannemen, dat er goede mannen bestaan, maar ik heb er nog geen een ontmoet.”

De kleine oogjes van juffrouw Upton staarden zoo wijd mogelijk: toen kwam er begripen en verontwaardiging in.

„Ik ben 't zat,” zei het meisje, en er kwam iets hards in haar zachte stem. „Ik heb geen vertrouwen in de menschen meer.”

„Nou nou, zoo moet je nooit praten,” stotterde juffrouw Upton. „'t Is zeker, doordat je zoo knap bent.”

„Ja, dat is 't ongeluk,” zei 't meisje. „Ik heb een hekel aan mijn uiterlijk.”

„Je moet eens naar me luisteren, kind,” riep juffrouw Upton, met zeer bezorgde oogen. „Misschien is 't je geluk, dat ik hier ben gekomen. Wie weet heeft 't een bedoeling, dat ik hier zit. Als een mensch wanhopig is, klampt hij zich vast aan een srootje. Ik ben 'n erg dor strootje, maar misschien kan ik je goeden raad geven. Zullen we ergens heen gaan, waar we kalm praten kunnen, als we klaar zijn met eten?”

„'t Is heel lief van u, om zooveel belang in me te stellen,” antwoordde het meisje.

„Ik ben zoo arm als Job,” ging juffrouw Upton voort, „ik kan je niet veel meer geven dan raad.”

Het meisje boog zich over de tafel heen. „Jawel,” zei ze, met een groote zachtheid in haar donkere oogen. „Dat kunt u wel, en u doet 't al. Vriendelijkheid. Een warm hart.”

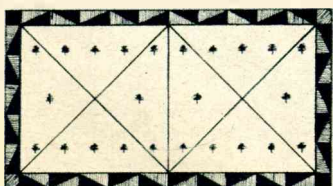
„Nou, laten we dan maar ergens heen gaan, waar we praten kunnen; maar,” kwam het plotseling vroolijk, „we nemen eerst een lekkere portie ijs. Ik mocht er eigenlijk niet eens naar kijken — en ik heb al gebakken aardappelen gegeten ook! Als ik thuis ben, houd ik me nogal netjes, maar iederen keer, dat ik in stad kom, spring ik uit den band.”

Zij lachte en het jonge meisje keek haar peinzend aan.

In dit boek bevindt zich een prijsvraag.

Uitslag Prijsvraag voorkomende in het Premieboek „Jocelyn koopt een huis”

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Jocelyn koopt een huis”. De verdeeling van het land, zoodat elk der 8 kinderen 3 boomen en een gelijk deel grond krijgt, is als volgt:

Er zijn echter nog andere goede oplossingen mogelijk, zoodat wij ook deze in de prijzen hebben laten deelen.

De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare fauteuil met kussens, viel ten deel aan: W. L. J. Ernst, Hoogakkerlaan 6, Apeldoorn.

De overige prijzen, ieder f 2,50, aan:

Jac. Vis, Dorpstraat 39, Benthuisen; G. J. Garritsen, Graaf Ottosingel

7, Zutphen; Annie Visser, Bobeldijk (gem. Berkhout); A. C. v. d. Linden, Bart Diazstraat 14 II, Amsterdam; Mej. J. Denijs, v. d. Wouderstraat 37, Alkmaar; Mevr. E. Pol de Boer, Steijnstraat 35, Hengelo; Mej. J. Drijfhout, N. Molenvaart 64, Anna Paulowna; A. Bothof, Bartlomeus Verbruggestraat 3, 's Gravendeel; C. de Geus, J. v. Uitenbogaerdstraat 59 bis, Utrecht; Mej. J. Donders, Th. Ainsworthstraat 4, Goor; A. Oskam, Alcorstraat 4, Tuindorp Heijplaat, Rotterdam (W); Letha Vos, Koopvaardijstraat 44, Tilburg; R. Hendriks, Hoogstraat 10, Zetten (Bet.); H. Poelstra, van Rooyenstraat 108, Hoogezand; Mej. A. J. Peltzer, Dr. Clemens Meulemanstraat 21, Heerlerbaan; B. G. Pardoën, Langestraat 48, Delden; Mej. N. Koks, v. Dijkstraat 16, Den Haag; K. Dozeman, Gasgracht 59, Meppel; D. Izaks, Arnhemshceweg 349, Beekbergen; Mej. S. H. Oetler, Kerkstraat 32 a, Groningen.

WROUWENLEVEN

Wat vrouwen interesseert

Veel nieuwe dingen, die uitkomen, zijn gemaakt van staal: men ziet stalen meubelen, zooals ledikanten, stoelen, tafeltjes, doch ook kleine artikelen, zooals lampjes, sieraden, toilet-artikelen, enz. De stalen artikelen zijn niet alleen verchroomd, doch vaak ook in de mooiste tinten gespoten met doffe of gladde lakverven. Dat staal alleen de menschen niet geheel voldoet, kan men waarnemen bij de stalen meubelen, zooals stoelen, b.v., die thans bijna geheel bekleed zijn.

De allernieuwste stalen stoelen hebben alweer iets anders, n.l. het afneembare kussen uit één stuk.

Dit kussen is geheel in den juisten vorm gemaakt, zoodat men er prettig in rust. De zijanten van den stoel zijn vast bekleed en als men het kussen wegneemt, dat alleen van boven vastzit, ziet u daaronder de spiraal-veeren, of de platte bandveeren. Deze stoelen zijn bekleed met tweed, of handweefstof.

Onderaan ziet u het losse kussen uit één stuk, in een stoel met een houten frame.

Ook bestaan er ruststoelen met veerende, uitneembare kussens, en waarvan de rug en de zitting verschuifbaar zijn, zoodat ze aangepast kunnen worden voor iedere houding, die men wenscht aan te nemen. Deze ruststoel staat niet op onze teekening. Men ziet hem vaak met opzij een opklapbaar plankje, om een kopje op te zetten en een bak voor kranten.

De stalen ledikanten kunt u bewonderen in verchroomd buizenmetaal, of gespoten met cellulose-lak.

De nieuwste modellen hebben een mahonie of eiken paneel-bord aan hoofd- en voeteneind. De mahonie paneelen staan zeer fraai bij den glans van het verchroomde metaal, en het ledikant kan ook heel goed tusschen mahonie meubelen geplaatst worden. Zoo wordt het metaal alweer samen gebracht met hout, een lied zonder eind dus.

Het metalen bedtafeltje heeft een houten blad met een tweede, uitdraaibaar blad eronder.

Vervolgens ziet u een klein eenvoudig ver-

chroomdlampje met een doorlopend rond kapje van hetzelfde metaal. De melkglazen bol sluit precies in het half ronde kapje en straalt het licht zacht uit. De allernieuwste praktische lampjes ziet u geheel bovenaan. Ze zijn van buizenmetaal met metalen kapje, de stang kan hooger en lager geschoven worden, terwijl het tevens naar alle richtingen te draaien is. Het kapje is weer apart verstelbaar. U ziet het lampje uitgevoerd als staande leeslamp en als muurlamp, dienende voor de schrijftafel, of in de keuken boven het

Bontmantel van soepel, glanzend beige breitschwanz met wijde mouwen en kraag van geveerde vos.

Van links naar rechts: Grijze wollen mantel, gegarneerd met Indisch Breitschwanz. - Ensemble van geruilen rok met effen wollen jasje. Losse kraag van breitschwanz. - Jasje met bijbehorende moftasch van Indisch breitschwanz.

aanrecht of de werktafel. In den cirkel rechts onderaan ziet u een eenvoudig lampje op drie pootjes van geklopt en gelakt ijzer met een transparant kapje; daarnaast een poederbak, 25 c.M. in doorsnede, van in moderne kleuren en patronen gespoten staal. Het deksel is voorzien van een standaard en kan als toiletspiegel dienst doen.

Geheel onderaan ziet u nog de moderne rijdende theetafel van hout met verstelbaren opstand en bovenblad; het blad in het midden kan uitgetrokken worden.

D. D. L.

Herfstmantels — Veel breitschwanz

Het seizoen van de herfstmantels, die praktische warme en toch niet al te warme mantels, die we vaak al noodig hebben in den nazomer, die we meestal tot ver in den winter kunnen dragen en die heel de lente door gewoonlijk onontbeerlijk zijn.

De verschillende mode-shows, de verschillende modebladen en de uitstallingen van onze groote modezaken vertoonen zulk een verscheidenheid op het gebied der herfstmantels, dat het, zelfs — en misschien juist — als men over 'n ruime beurs te beschikken heeft, heel moeilijk valt om te kiezen. 'n Beperkte beursinhoud beperkt vanzelf ook al de keuze tusschen de vele nieuwe modellen. Er zijn echter 'n paar groote lijnen over het algemeen aangegeven. De meeste mantels zijn nauwsluitend, in prinsessemodel. In plaats van 'n ceintuur zijn het „pincés”, smalle plooijs, die de taille doen aansluiten; en indien er al 'n ceintuur aanwezig is, dan omvangt die niet de geheele taille, maar dient ze slechts om, ofwel van voren, ofwel van achteren, of opzij het teveel aan ruimte in te houden.

Verder hebben alle mantels 'n op de een of andere wijze verbrede schouder lijn. Er zijn weinig groote kragen. Het bont dient niet meer uitsluitend voor 'n hoog opstaanden kraag en 'n paar groote manchetten, maar het wordt verdeeld voor schouder-

garneering en voor mouwgarneering, terwijl er in vele gevallen voor den kraag slechts weinig of heelemaal niets overblijft.

Er zijn fraaie lange fluweelen mantels met bontgarneering. Er zijn mantels met 'n smallen bonttrand langs 'n vierkanten, op de schouders uitstekenden pas: en eenzelfde bonttrandje langs de polsen en opklimmend tot aan de ellebogen.

Een ander model heeft zoo'n smal bontrandje langs den kleinen opstaanden kraag, langs de epauletten, doorgaand in 'n V-vorm op den rug en langs de manchetten. Er zijn ook mantels met kleine schouderkraagjes van bont, of met 'n bontrand langs 'n platten ronden kraag. Van de mouwen worden nog steeds bij voorkeur de ellebogen gegarneerd. Nauwsluitende manchetten van bont klimmen soms omhoog tot halverwege den bovenarm.

Onze groepfoto vertoont ons 'n langen herfstmantel en 'n paar ensembles zooals ze vertoond werden op de renbaan van het Berlijnsche Grünwald.

De lange mantel van grijs wollen shetland is gegarneerd met Indische breitschwanz, dat op aardige wijze de mouwen versiert en verder materiaal levert voor 'n paar epauletten, voor 'n kraag met revers en voor den rand van de bijbehorende toque.

Het ensemble van geruilen rokje met effen manteltje heeft als garnieering 'n losjes omgeslagen kraag van breitschwanz.

De hierbij afgebeelde bontmantel toont aan, dat er toch ook nog wel groote kragen worden gedragen. Daarvan zal men, voorloopig tenminste, ook nog wel niet geheel afstand willen doen. In elk geval behoeven we nog niet te vreezen, dat we er met 'n grooten, warmen, flatteerenden kraag ouderwetsch zullen uitzien.

Een zeer soepel en zacht beige breitschwanz leverde het materiaal voor dezen eleganten mantel. Hij is min of meer nauwsluitend in de taille. De mouwen met hun wijde doffen aan den bovenkant hebben weer het leeuwenaandeel der garnieering. De kraag bestaat uit 'n grooten geveerden vos, waarvan staart en kop van voren samenkomen.

PAULA DEROSE.

**U KUNT
DEZEN WINTER
10 JAAR
JONGER
WORDEN!**

MARTA EGGERTH
Foto Filma

Wasschen met water en zeep is te loven zindelijkheid - huidverzorging is het niet! Een verzorgde huid geeft jeugd. Zorg dus ook er jong uit te zien door verzorging uwer huid volgens Pond's methode. Voor het naar bed gaan wat Pond's Cold Cream, die de huid tot diep in de poriën reinigt. Met 'n Pond's Tissue verwijdt U de overtollige Cold Cream. Verfrisch U 's morgens met wat Pond's Skin Freshener! Gebruik overdag Pond's Vanishing Cream, die uw teint zacht maakt als fluweel, en die een goede basis is voor uw poeder. Ons grillig klimaat maakt speciale zorg noodzakelijk. Pas Pond's methode toe, dagelijks - en word jonger!

POND'S
METHODE

MONSTERS van Pond's Cold Cream en Pond's Vanishing Cream ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan
POND'S EXTRACT Co., Afd. 1610 AMSTERDAM

ADRES:
NAAM:

Niet alleen gemak geeft

ATA

't Geeft ook een gerust gevoel:
Krijgt U onverwacht visite,
Nóóit zit U met vuile boel.

ATA schuurt en reinigt alles!

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Den spijker op den kop.

Prof. JOSEPHUS JITTA schreef in „De
Groene Amsterdammer”:

„Wie geen werk heeft, moet niet
moedeloos bij de pakken neerzitten
in afwachting tot het werk hem in
den schoot wordt geworpen, maar
hij moet de gelegenheid, dat hij
vrijen tijd heeft, benutten, om zich
verder te ontwikkelen en te bekwa-
men, opdat hij sterker zal staan,
wanneer een nieuwe werkgelegen-
heid zich voordoet.”

*studeer
techniek
thuis!*

Het PBNA-onderwijs is geschikt zoowel voor
beginnelingen als gevorderden in de techniek.
De cursisten bepalen zelf het tempo, waarin zij
willen werken.

Vraag het kosteloos prospectus No. 12 A
eens aan bij

ARNHEM -

PBNA

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam” à $\frac{f 1.62^*}{per\ drie\ maanden}$ 1)
 $\frac{f 0.12^*}{per\ week}$

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N. Z. VOORBURGWAL 262

DE VRIENDEN

door Juan Moreno.

Alles hangt af van één koelbloedig moment," fluisterde Februro. „Alleen de vertrouwde kameraden kennen ons en de lui van het vuurpeloton hebben ons nog nooit gezien."

Carras fronste de wenkbrauwen. „Ik begrijp je niet," sprak hij wrevelig. „Als je kans ziet een van ons tweeën te redden, waarom denk je dan niet eerst aan jezelf?"

Februro lachte. Een vreemde, diepe lach, die uit een hart vol pijn scheen op te wellen. Hij blikte naar het zwaar getraliede venster. Buiten knalden de gewerschoten. De mitrailleurs ratelden en de handgranaten explodeerden met een keffend geluid. Santiago was vervuld van geweld. Cuba maakte de barensweeën door van de geboorte der nieuwe republiek. Het presidentspaleis was verwoest en de openbare gebouwen waren herschapen in forten, om welker bezit hevig gestreden werd.

Het keldergewelf van de Staatsgevangenis was overvol van gevangenen. Verbitterde contra-revolutionairen en woest uitzierende roovers, die de revolutie als een welkome gelegenheid hadden beschouwd, om te plunderen en de vredige burgers te brandschatten.

Alle politieke gevangenen, twee en veertig in totaal, waren gisteren uit naam van het provisorisch bewind veroordeeld door een inderhaast samengestelde speciale rechtbank. Het vonnis was voor allen eensluidend: de doodstraf door middel van den kogel. De motiveering van het vonnis liet juridisch alles te wenschen over. „Met de wapenen in de hand betrapt op contra-revolutionaire handelingen" is een zeer rekbare beschuldiging. Maar de rechtbank had haar klakkeloos overgenomen, in dagen van woelingen en scheuring kijkt men niet zoo nauw. Zeventien veroordeelden waren gisteren reeds tegen den muur geplaatst en de rest wachtte vanmiddag eenzelfde lot....

Carras bewoog zich onrustig. Hij had zich reeds verzoend met den dood en thans had een los gezegde van zijn vriend de hoop op leven weer doen ontwaken. Hij begreep hem niet. Waarom stond Februro er zoo op, hem in plaats van zichzelf te redden? En als er dan toch een middel bestond om de bewaking of het vuurpeloton te verschalken, waarom maakte Februro daar dan ook geen gebruik van? Er was iets in de houding van zijn vriend, dat hem niet beviel. Een zekere terughouding, die hem geheel vreemd was. Zij waren beiden aanhangers van het oude bewind en zij hadden zich met geweld verzet tegen het nieuwe. Zij waren ook intieme vrienden, geheimen hadden zij niet voor elkander. Maar met al zijn oprechtheid was Februro thans een raadsel....

In de gang klonk sleutelgerammel. De deur werd geopend en er trad een soldaat binnen. Zijn uniform was gescheurd en gehavend en aan zijn handen kleeft bloed.

„Cervezo hier? Beylas Cervezo?" vroeg hij met schorre stem.

„Dood," antwoordde een man in den hoek van het gewelf.

„Dood!" herhaalde de soldaat werktuiglijk. De deur viel dicht. In de gang klonk een gemompel en plotseling een gil.

„Zijn vrouw," verduidelijkte iemand.

Niemand reageerde erop, het bleef stil in den kelder. Buiten knetterden de geweeersalvo's en in het sombere gebouw klonk een verward rumoer.

„De duivel hale de heele zwijnenklik," schreeuwde iemand.

Februro glimlachte. „Als dat een gebed moet heeten, heeft het kans heel spoedig te worden verhoord." Hij streek zijn verward haar glad en wierp Carras een onderzoekenden blik toe. „Je bent stil; begin je bang te worden?"

Carras schudde ruw het hoofd. „Ik ben niet bang, je weet wel beter. Maar ik ben uit mijn evenwicht. Tot voor tien minuten geleden was ik verzoend met mijn lot. We hebben gespeeld en verloren. Het verlies is echter gemakkelijk te dragen, want we vchten voor een eerlijke zaak. Maar thans ben ik niet zeker meer van mezelf...."

„Waarom niet?" vroeg Februro glimlachend. Hij boog zich een weinig voorover en keek zijn vriend aan.

Carras hield dien blik vast. „Ik begrijp je niet," herhaalde hij nogmaals. „Waarom red je jezelf niet?"

„Ik kan mezelf niet redden," antwoordde Februro ernstig. „Ik kan misschien — misschien, hoor je? — jou redden. Zoo goed als jij het mij zou kunnen doen. Het is nu eenmaal niet anders: een van ons tweeën kan den dans ontspringen. Er is niet veel voor nodig, slechts één koelbloedig oogenblik."

Carras hoorde hem verbaasd aan. „En waarom moet ik het dan juist zijn, die den dans ontspring?" vroeg hij haastig. „Wij zijn vrienden, het leven van den een moet den ander evenveel waard zijn als zijn eigen leven. Laten we er dan om loten, dat is eerlijker, vind ik."

Februro schudde glimlachend het hoofd. „Je vergist je, Carras. Jouw leven is meer waard dan het mijne. En daarom zal ik het jouwe trachten te redden. Je hebt alleen maar te doen wat ik zeg."

Carras wrong zenuwachtig de handen. „Je blijft een raadsel voor me," viel hij geprikkeld uit. „En tenzij je me opheldering geeft, vertik ik het, om naar je pijpen te dansen. Ik wil later het verwijt niet hooren, dat ik een goeden vriend in den steek liet om er zelf tusschenuit te knippen."

Er kwam een wonderlijk zacht licht in Februro's oogen. Hij boog zich nog meer voorover en keek den ander met een warmen blik aan. „Ik denk aan Michaëli, vriend Carras...."

Carras kromp even in elkaar. Over zijn knap gelaat gleed een smartelijke trek. In den donkeren hoek van het gewelf doemde het beeld van een meisje voor hem op. Een mooi gelaat, teer en blank als kostbaar porcelein. Groote, donkere oogen met een dartele uitdrukking, verlokend en aantrekkelijk als het leven zelf. Een zilveren stem, helder en levendig als een klaterend bergbeekje. En lippen die tot kussen schenen te nooden....

Michaëli was hun beiden even dierbaar. Zij waren met haar opgegroeid en met het voortschrijden der jaren was hun liefde dieper en inniger geworden. Maar nooit was er een bekentenis over hun lippen gekomen. Zoo zwaar woog de vriendschap, dat zij de stem van het hart er het zwijgen voor hadden opgelegd. En thans, in het aangezicht van den dood, rees het beeld van het meisje plotseling tusschen hen op. Het was opgeroepen door Februro en het liet zich nu niet meer verjagen....

Carras streek zich met de hand over de oogen. Om zijn mond speelde een vermoeide glimlach. „Vroeger dacht ik...." aarzelde hij.

Februro knikte bevestigend. „Ik ook," stemde hij bijna vrolijk in. „Ik dacht ook dat ik haar uitverkorene was. Maar we hebben ons vergist, hè? Zij heeft den laatsten tijd duidelijk laten blijken, dat zij haar gunsteling bent. Neen, ik ben niet jaloersch, Carras. Het deed alleen pijn, maar het begon al te slijten. En vandaag of morgen zou ik alles te boven zijn geweest. Dan zou ik naar je toe gekomen zijn. Ik zou hebben gezegd: „Carras, neem jij haar. En maak haar gelukkig." Misschien zou onze vriendschap tijdelijk verkoeld zijn, maar we zouden elkander spoedig weer hebben gevonden"

Hij bleef in gedachten knikken. Om zijn mond trok een hopeloze glimlach. „Als ik de uitverkorene was geweest, mijn vriend, zou ik nu anders hebben gesproken. Ik zou je gevraagd hebben mijn leven te redden. Terwille van haar, begrijp je! Maar nu ik weet, dat jij...."

Zijn stem brak even. Toonloos ging hij voort. „Maak haar gelukkig, Carras. Zij verdient het, zij is goed en lief. Zeg haar dat het mijn laatste wensch is, dat jullie gelukkig worden."

Weer klonk er gerammel van sleutels. Carras wendde zijn betraande oogen naar den muur. Er trad een andere soldaat binnen.

„Espoz Carretas," schreeuwde hij.

Iemand grinnikte. „Drie dagen geleden neergeschoten op de Carmen y Montera. Als je even wilt wachten, komt-ie terug...."

De deur viel zwaar dicht. Februro lachte. „'t Is een bende, de papieren zijn nog lang niet in orde."

Het provisorisch bewind kon nog wel eens voor verrassingen komen te staan."

Carras had zijn ontroering bedwongen. Maar niettemin bleef hij stil. Februro bleef hem glimlachend gadeslaan. De dood was geen last, hij was een verlossing. Het hart leed meer dan het verdragen kon. Zoo was het al langen tijd, al had hij het meesterlijk weten te verbergen. Maar de slapeloze nachten bleven een marteling. En het onbevredigd verlangen van zijn hart bleef weeklagen als een verloren ziel, die rusteloos rondzwierf in de duisternissen van de eeuwige ruimte.

„Je bent een edele kerel," verbrak Carras het bewogen zwijgen met een schorre stem.

Februro lachte vrolijk. „Je neemt het te tragisch op, Carras. Het is iets heel gewoons en we zullen er niet meer over spreken. Luister liever naar wat ik je te zeggen heb."

Hij boog zich weer naar zijn vriend. „Ik heb de executie gisteren opmerkzaam gevolgd. Ik zei je al dat het een bende is. En daarop heb ik mijn plan gebouwd. Doe precies wat ik zeg. Als we bij elkaar staan op de binnenplaats, zonder je dan zoo ver mogelijk van ons af. Ongemerkt, stap voor stap. En blijf dan rustig staan. Kom niet naar voren, zelfs niet als men twee of driemaal je naam afroept. Begrepen?"

Carras had met open mond geluisterd. „Je instructies wel, maar je bedoeling begrijp ik niet."

„Dat is ook niet nodig, 't is voldoende als ik haar begrijp," antwoordde Februro met een glimlach. „Het zou je op het laatste oogenblik maar zenuwachtig maken en dan kon het heele plan wel eens in duigen vallen. Maar onthoud dit vooral: zonder je zoo ver mogelijk van ons af en kom niet naar voren als men je roept. Beloof je 't?"

„Ik beloof het," antwoordde Carras, getroffen door den ernst van zijn vriend. Hij begreep nog altijd niet wat deze van plan was, maar hij had een onbegrensd vertrouwen in zijn leiding en gaf er zich willoos aan over.

De binnenplaats van de Staatsgevangenis was gevuld met een belangstellende en opgewonden menigte. In de stad werd overal gevochten. Als de troepen van het oude bewind ergens voor den druk van de revolutionairen het veld moesten ruimen, doken zij elders weer op. Maar hun verzet taande, de belangrijkste gebouwen waren in handen der opstandelingen en de ongunstige berichten van het platteland, dat de revolutionaire leiders aanhing, ontmoedigden hen.

De veroordeelden stonden op een groep bijeen, Carras een weinig terzijde. Voetje voor voetje scheide hij zich af, totdat hij een viertal meters van de anderen verwijderd was. Hij was bleek en zijn knieën knikten. Februro schonk hem zelfs geen vluchtigen blik, hij deed alsof hij hem geheel vreemd was.

De poort van de binnenplaats werd plotseling

Rome's hoofdstraat, de Corso Umberto Primo, vertoont nog laat in den zomer dat levendig aspect, dat de steden van het warme Zuiden kenmerkt, waar bijna heel het leven zich buitenshuis afspeelt.

opengeworpen. Het executiepeloton marcheerde binnen, tien revolutionairen onder bevel van een jongen luitenant. Zij hielden halt en een der leden van de speciale rechtbank, een lange, magere man met een fanatiek gezicht, gaf hem een lijst met de namen der veroordeelden.

De luitenant las namens de Junta het vonnis voor. Hij struikelde herhaaldelijk over zijn eigen woorden, zooals iemand die zeer veel haast heeft. Eindelijk gaf hij het papier terug en riep de veroordeelden op.

„Santiago Alcala.”

„Hier!” riep een schorre stem.

„Tegen den muur,” commandeerde de luitenant. „Espozy Mayor...”

„Hier, ellendelingen,” schold een woedende kerel, die betrapt was op bankroof.

„Tegen den muur,” herhaalde de officier.

De revolutionairen sleepten den man onder hevig verzet naar den muur. Weer werd een naam afgeroepen.

„Emmanuel Carras...”

Er klonk een hoonend gelach, maar niemand gaf antwoord.

„Emmanuel Carras...” herhaalde de luitenant ongeduldig.

Het lachen klonk luider en sarcastisch. De officier keek verstoord op. Februro stond twee passen voor het gelid. Zijn handen staken onverschillig in de zakken van zijn vuile pantalon en hij kauwde onverstoorbaar op een strootje.

Weer lachte Februro. „Schiet dat provisorisch

bewind van jullie iemand tweemaal dood?” viel hij hoonend uit.

De officier keek hem woedend aan. „Tweemaal?” snauwde hij.

Februro lachte hem brutaal uit. „Jullie zijn ezels, je leert het nooit. Carras heb je gisteren al koud gemaakt; je bent een knappe kerel als je 'm nu nog eens tegen den muur krijgt.”

De luitenant vloekte en sloeg den naam door. „José Februro...”

„Hier, ezel!” schold Februro nijdig.

Glimlachend liet hij zich voor den muur leiden. In het voorbijgaan wierp hij Carras, die te sidderen stond op zijn beenen, een verloren blik toe. Niemand zag het, maar er lag een afscheid in. Een bijna liefkoozend afscheid, als gold het een ander. Met vasten tred stak hij de binnenplaats over. Voor hem uit zweefde het blank porceleinen gelaat van Michaëli. Het gaf hem moed, den dood ongeblinddoekt onder de oogen te zien. En met een zegebede voor haar geluk op de lippen. Hij had haar alles gegeven wat eenig mensch geven kon. Niet alleen zijn eigen hart, maar ook dat van den man, die haar het dierbaarst was. En daarenboven nog zijn leven, dat een hinderpaal was geweest voor haar geluk. Want de dood maakte tevens een einde aan een vriendschap, die zwaarder had gewogen dan de liefde voor een vrouw...

Vijf minuten later knalden de geweren. Een salvo duurde te lang voor een massa-executie, de veroordeelden vielen de een na den ander onder het roffelvuur. Februro was een van de eersten

die ineenzonk. Een barmhartig schot maakte onmiddellijk een eind aan zijn leven. Hij sloeg slechts eenmaal met zijn armen door de lucht, als bracht hij nog voor het laatst een groet. Toen blies hij den laatsten adem uit.

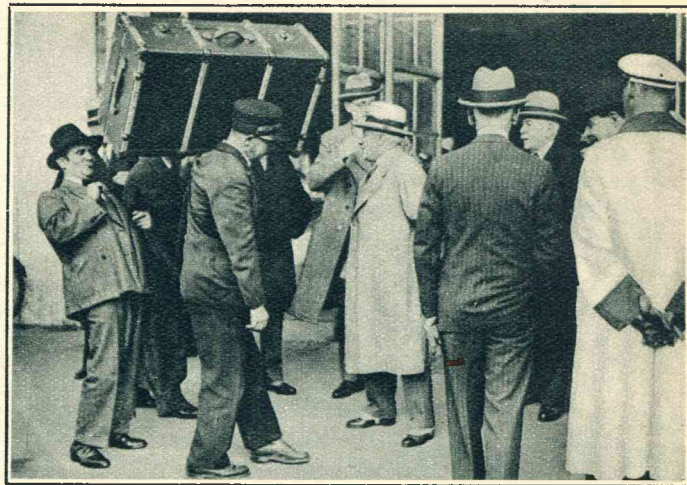
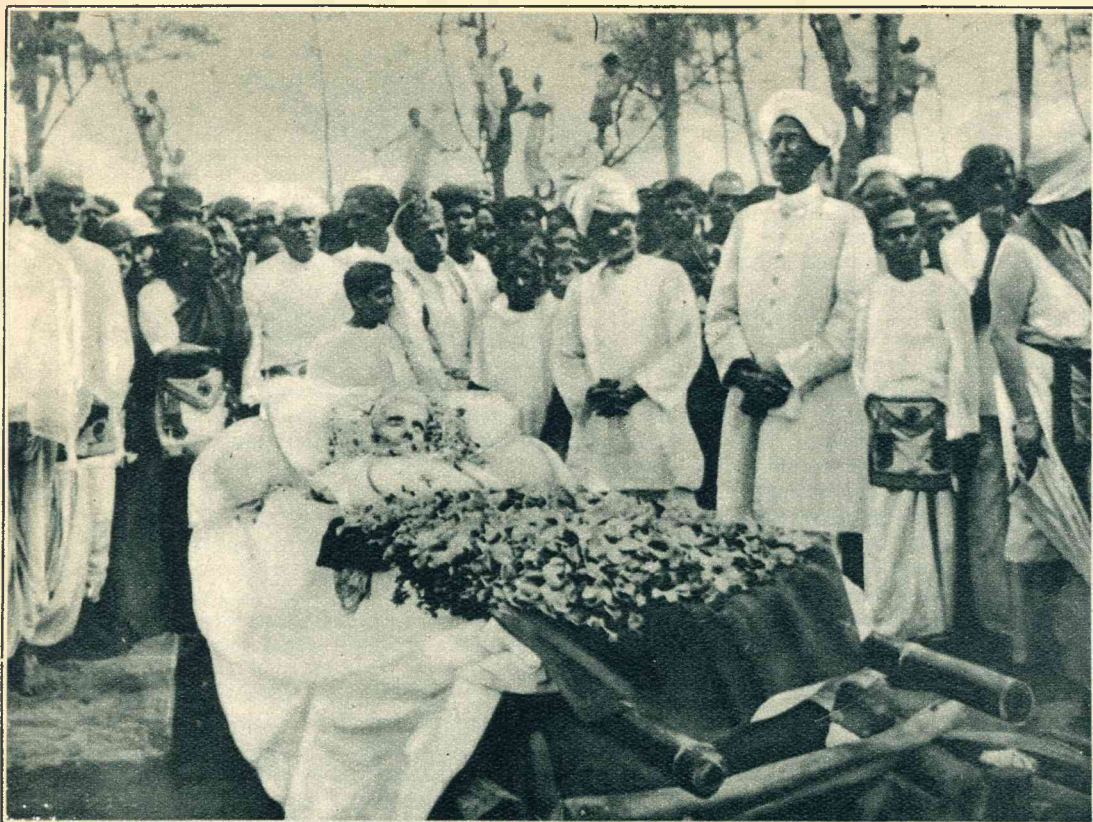
De kruitdamp trok op, aan het vonnis was voldaan. De poort werd geopend en de menigte, die getuige was geweest van de executie, verliet schoorvoetend de binnenplaats. Carras sleepte zich met hen mee. Hij voelde zich gebroken en slechts de angst voor zijn leven hield hem nog op de been. Hij volgde de menigte door de opgebroken straten en toen hij eindelijk de kans schoon zag, verliet hij zoo snel mogelijk de stad.

* * *

Zij stonden oog in oog tegenover elkander. In Carras' blik lag een onmetelijke wanhoop, in die van Michaëli een schier waanzinnige smart. En met een gebroken, toonloze stem herhaalde zij voor de derde of vierde maal hetzelfde.

„Ik zweer het je, Carras, ik bedoelde er niets kwaads mee. Ik wist dat José van me hield en ik hield van hem. Maar hij was wat verlegen en durfde niet voor zijn gevoelens uit te komen. Ik verzoon een list, die het sterkste wapen is van een zwakke vrouw, wier lippen gesloten zijn door gevoelens van eigenwaarde en schaamte. Ik trok jou aan, om hem tot spreken te dwingen. Mijn hart behoorde aan hem, toen hij leefde en het zal hem niet verlaten, nu hij gestorven is...”

Paul Boncour, de Fransche minister van buitenland-
sche zaken, let op het bezorgen van zijn bagage.

Na het overlijden van den Hongaarschen staats-
man Apponyi woonde zijn weduwe de zitting bij.

Te Adyar bij Madras werd het
stoffelijk overschot van de
theosofe Annie Besant in 't open-
baar opgebaard en verbrand.

Nieuws uit het Buitenland

Te Genève is de veertiende algemeene vergadering
van den Volkenbond gehouden. De prominente staats-
lieden werden door de persfotografen bestormd.
De Oostenrijksche Rijkskanselier poseerde welwillend.

Dr. Goebbels, de propaganda-minister van Duitschland,
werd door landgenooten te Genève met bloemen verwelkomd.

DAMES, OPGELET! ZEER BELANGRIJK!

Binnenkort stelt de Administratie van dit weekblad, bij wijze van
premie, beschikbaar een uiterst fraai verzorgd

MODE-ALBUM „WINTERWEELENDE“

uitgevoerd in koperdiepdruk, ten deele in kleuren, en voorzien van ca.
160 uitgezochte modellen. Van deze keurcollectie modellen zullen tegen
den uiterst geringen prijs van 20 of 35 cents volledige knippatronen
verkrijgbaar worden gesteld!

De prijs van het schitterend album zal niet meer dan 50 cents bedragen!!

In het volgend nummer zullen dienaangaande, onder de rubriek
„Vrouwenleven“, nadere mededeelingen gedaan worden.

Een bedelaar, een veel voorkomend straattype in China; om meer het medelijden op te wekken, schuifelt de man op zijn knieën over den weg.

De waarzegger zit met zijn standje langs den weg, zoodat men zich in het voorbijgaan even gauw de toekomst kan laten voorspellen.

OP STRAAT IN CHINA

Een visscherstype aan de Gele Zee, genietend van zijn rust aan den wal.

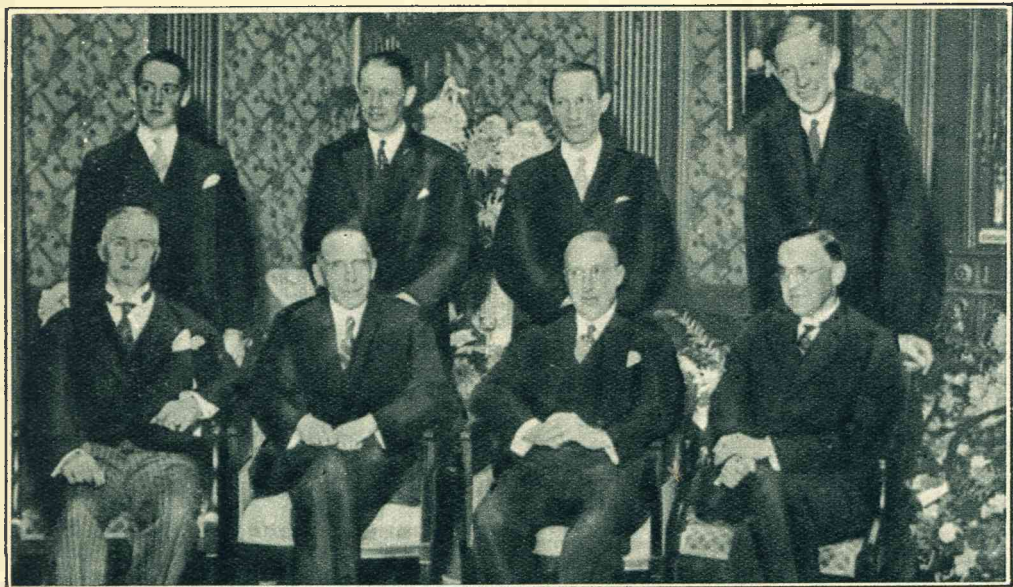

Een straat-winkelier in vuurwerk.

Dammen in een Chineesch dorp bij Kwei Jang; een tafeltje is niet noodig, een platte steen doet dienst als stoel.

Het gouden jubileum van den Nederlandschen Cricketbond. Het bestuur, dat in „De Witte Brug” recipieerde. Zittend v. l.n.r. H. v. Booven, A. de Haan, Mr. F. A. Davidson en F. Ruijchhaver. Staande idem: H. W. Glerum, E. v. Heek, A. M. J. de Beus en Mr. P. C. J. Labouchere.

SPORT

VAN DE WEEK

Ajax heeft het gelukkig bij den misstap tegen Sparta gelaten. Zondag werd na een spannenden strijd in Schiedam met den oneven goal van de zeven tegen Hermes D.V.S. gewonnen, zoodat het vertrouwen der roodwitte supporters weer zoo'n beetje is teruggekeerd. Betreffende de vraag of de Meerclub werkelijk kampioensfähig is zullen de hoofdstedelingen niet lang meer behoeven te wachten.

Zondag komt n.l. Feijenoord op visite. Veel van het verdere verloop in afdeling I zal — althans voor zoover het de bovenste plaats betreft — afhangen van het resultaat van deze ontmoeting, die vooral voor de Ajacieden hoogst belangrijk is.

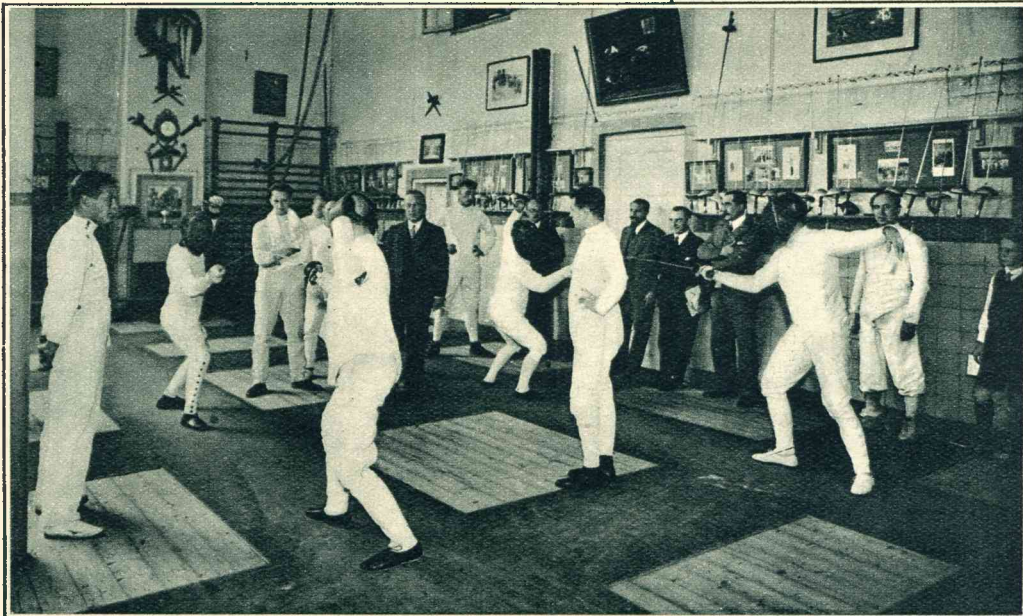
Van de andere eerste-klassers in afdeling I behaalde 't Gooi zijn eerste punt, waardoor deze ploeg gelijk is gekomen met Haarlem, dat in Den Haag tegen A.D.O. een zware nederlaag leed en ook nog steeds op één puntje teert.

Ingewikkelder dan in afdeling I, waar het aantal kampioenscandidaten wel tot twee of hoogstens drie beperkt zal blijven — met Feijenoord waarschijnlijk als primus inter pares — wordt de strijd in afdeling II. Daar is werkelijk geen touw aan vast te knopen.

D. H. C. heeft momenteel de leiding, doch niemand ziet in het Delftsche team een kampioensploeg. Of R.C.H. dan misschien aanspraak op den titel zal maken. Ook dit is haast niet aan te nemen. Neen, eigenlijk zou men Stormvogels weer de beste kans moeten geven, doch de Vogels verloren van de twee wedstrijden, die ze tot op heden speelden er reeds één. De ploeg welke vorig jaar kampioen was, huist hierdoor thans in de lagere regionen, doch wij hebben zoo

Blauw Wit en Koog Zandijk deelen de puntjes. Spelmoment uit dezen spannenden kamp voor het doel van Blauw Wit.

Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan der schermvereniging D. O. S. zijn te Amsterdam groote schermwedstrijden gehouden. Overzicht der partijen. Links: Incasso-Bank—D.O.S.; rechts: Amsterdamsche Schermclub tegen Deutsche Turnverein.

Swift wint met 5—1 van D.D.V. De D.D.V.-ers deden talrijke vergeefsche aanvallen op het doel van Swift. Onze foto geeft zoo'n moment weer.

V.V.A. verliest op eigen grond van de nieuwe 2e klasse club uit Utrecht, D.O.S. Een spelkiek, waarop de roodzwarte verdediging één der vele D.O.S.-aanvallen onderbreekt.

Amsterdam opent het hockeysseizoen met een 5-1 overwinning op het Haagsche T.O.G.O. Op onze kiek maakt v.d. Berg voor Amsterdam het eerste doelpunt. Talrijke Hagenaars zijn in de buurt om hem dit te beletten.

Een vrolijk gezelschap. Vrouwelijke leden van het Amsterdamsche studenten-corps organiseerden een propaganda-ochtend voor hun roeivereniging „Nereus”. Een groep van de „Acht” met eenige „groenen” voor het vertrek.

een idee, dat IJmuiden met zijn Vogels straks nog wel behoorlijk voor den dag zal komen. Dat het echter in deze afdeeling buitengewoon gaat spannen, staat wel als een paal boven water.

De hoofdstedelijke tweede klassers hadden ditmaal een buitengewone voorliefde voor draws. O.V.V.O. speelde tegen W.F.C. gelijk, terwijl de zeer belangrijke ontmoeting in deze afdeeling tusschen D.W.S. en West Frisia eveneens onbeslist eindigde. Zeeburgia won de derby tegen A.F.C. niet zonder moeite met 2—1.

In de andere afdeeling deelden T.O.G. en Bloemendaal ook al. Was dit alles voor Blauw Wit reden om tegen B.F.C. ook maar een veertje te laten? In elk geval, de strijd in het Stadion eindigde ook al in een draw, een resultaat, dat ons van de zebra's wel min of meer tegenvalt.

De Spartaan verloor in Utrecht van Velox met 1—3. Hier hadden wij op niets gerekend, omdat Velox vooral op eigen grond moeilijk te kloppen is. Overigens schijnen de Utrechtenaren weer eens een serieuze aanval op den kampioentitel te gaan ondernemen.

K.F.C. en Excelsior spelen in De Koog gelijk. Een „druk” kiekje voor het Zaanse doel, bij een hoekschop der Rotterdammers.

Z.V.V. klopt H.R.C. met 5-2. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het doel der Helderse club.

dijk ontfutselen (3—3) en dat nog wel nadat hij bij de rust een nuttigen 2—0-voorsprong veroverd had. Een verjongde D.D.V.-ploeg kon het tegen Swift niet bolwerken en moest dan ook met 5—1 het onderspit delven. Toch was deze uitslag o.i. wel eenigszins geflatteerd, daar D.D.V. over het algemeen in het veld niet veel de mindere der geelblauwen was.

GRATIS

Verlost van Jeuk en Pijn

D.D.D., het beroemde recept van Dr. D. Dennis, wordt met succes aangewend tegen alle huidaandoeningen, zoals: Ekzeem, Dauwerm, Open Beenen, Zweren enz. Het dringt diep in de poriën door en doodt de ziektekiemen onder de huid. Reeds de eerste druppels maken een eind aan de folterende pijn en ondragelijke jeuk. In één nacht zijn puistjes en lelijke plekken verdwenen. U kunt geheel kosteloos het D.D.D.-Recept proberen: schrijft een briefkaart aan de D.D.D. Company te Amsterdam, en de post bezorgt U het uitkomst brengende monsterfleschje.

B 23

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

Goed garen is het halve werk!

En Carp's Garen is goed garen; het is sterk en soepel, 't rafelt niet, 't breekt niet, 't krinkelt niet voor de naald. Laat de draad eens door Uw vingers glijden en ge zult merken hoe ongelooflijk glad en effen dit garen is. Daarom bespaart het U de helft van den tijd. Handgaren, machinegaren; wit, zwart of gekleurd; ge werkt vlug en prettig, zonder oponthoud. In een wip is alles klaar en ge hoeft er nooit weer naar om te kijken want wat met Carp's Garen gemaakt is, gaat niet weer stuk.

CARP'S GAREN

"Sterk en soepel"

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

DRAISMA VAN
VALKENBURG'S
LEVERTRAAN-
LEEUWARDEN

Hooftwoud Francker
Ziekenwagens

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

Tijd voor een nieuwe tube!

Als Uw tube er zóó begint uit te zien, wordt het tijd een nieuwe te bestellen! Welk merk zult U kiezen? Natuurlijk Pastol! De tandpasta van zuiver Nederlandsch fabriekaat en de meest zuivere Nederlandsche pasta! De tandpasta die reinigt als geen anderen parelblanken tanden maakt!

Doos 20 en 35 ct. Tube 35 en 60 ct.

**BOLDOT'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

Oordeel zelf maar!

De lavendergeur van alle Old Cottage toiletartikelen is zoo decent, dat van de vrouw, die Old Cottage op haar toilettafel heeft, ook in het meest exclusieve gezelschap, 'n bijzondere aantrekkingskracht uitgaat. Sprengel eens 'n paar druppels Old Cottage Lavenderwater op uw linnengoed voor U het in de kast bergt. Dagen en maanden later is 't, alsof uw linnen in een oud-Engelschen tuin werd gebleekt, de frissche opwekkende geur van het lavenderkruid waait U tegen!

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Zeep en Lav. Water

VERHEULGO

FORMAMINT

Heel
het jaar
Gezond

**Geen
Verkoudheid
Keelpijn
Griep
Influenza**

FORMAMINT
De Keelontsmettende tabletten.

In alle Apoth. en Drog. à Fl.1.- per flesch

Jaren lang last van duizeligheid

Door slechte spijsvertering....
In drie weken totaal veranderd!

"Voordat ik Kruschen nam," schrijft een vrouw, "voelde ik mij steeds duizelig en opgeblazen door hardlijvigheid; ik werd er zoo zenuwachtig onder, dat 't minste of geringste me hinderde. Ik heb er geen woorden voor U te zeggen hoe blij ik ben, dat ik er toe besloot, een proef met Kruschen Salts te nemen. 18 Maanden lang heb ik het nu genomen. Ik zou het geen dag willen missen. Het is een prachtig middel voor ieder, die geleden heeft zooals ik. Ik voel me nu beter dan ooit tevoren. Nadat ik Kruschen Salts drie weken genomen had, was ik 't opgezette gevoel volkomen kwijt. Kruschen Salts verhindert ook de te sterke gewichtstoename, waar zooveel vrouwen op middelbaren leeftijd last van hebben. Men voelt zich er zoo gezond en frisch door."

inwendig schoon te houden. Het verhindert, dat zich in uw inwendige organen afvalstoffen ophopen, die uw gezondheid benadeelen. Het zorgt ervoor, dat frisch bloed door uw lichaam stroomt en ge u gezond en levenslustig voelt als nooit tevoren.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.0.90 en f.1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Kruschen Salts is als 't ware een natuurrecept om uw lichaam

Rashoenikov (Ben Royaards) en Rasumuschin (Paul Storm) op de stuntenkamer van eerstgenoemde.

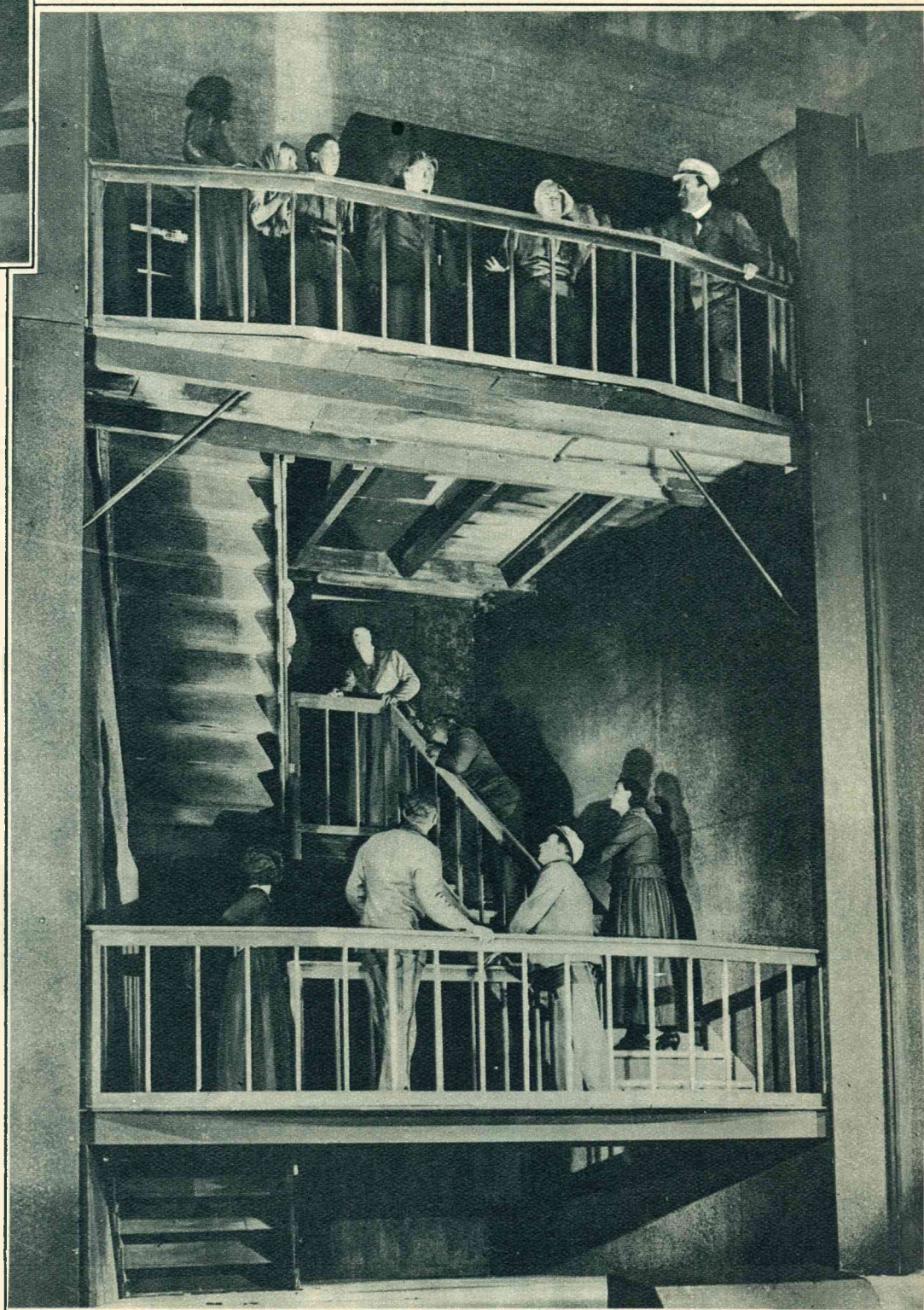
De Amsterdamsche Tooneelvereniging gaf de eerste voorstellingen van den tot tooneelstuk bewerkt beroemden roman van Dostojewski „Schuld en Boete”. De opvoeringen waren een groot succes. Ben Royaards, die de hoofdrol (Rashoenikov) vervult, met Albert van Dalsum, den politierechter.

Van de Planken

De bekende acteur en filmspeler Herman Thimig vervulde de hoofdrol in de Max Reinhardt-voorstellingen „Diener zweier Herren” van Goldoni, muziek van Mozart, welke onder auspiciën van 't Concertbureau Krauss in de Stadsschouwburg werden gegeven.

Het ensemble van Prof. Jessner, Berlijn, gaf in den Stadsschouwburg te Amsterdam een succesvolle opvoering van Schiller's „Kabale um Liebe”. Lotte Jessner en Lydia Busch in een der scènes.

Een scène uit „Schuld en Boete”. De moord op de oude moeke-raarster is ontdekt; de bemoners uit hetzelfde huis snellen toe.

Amsterdam staat op palen.